

Yazaki'de direniş var!

Gemlik Serbest Bölge'de bulunan Yazaki fabrikasında işten atılan Dilek Gültekin, serbest bölge önünde direnişe başladı. **s.10**

Yazaki'den tacize ortaklık haberlerine erişim engelli

İEKK: Dilek Gültekin'le dayanışmaya!

Fabrikalarımızdan, iş yerlerimizden, okullarımızdan, mahallelerimizden, meydanlarımızdan Dilek Gültekin için dayanışmayı büyütelim. Dilek'in sesini her yerde yükseltelim, taleplerini her yana yayalım." **s.10**

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 26
7 Temmuz 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

Efrîn'e saldırı hazırlığı son aşamada...

AKP iktidarınının savaş ve işgal histerisi!

Kürt kentleri neden yıkılıyor?

Devlet terörüyle yok edilemeyen Kürt halkı, kültürel ve sosyal yaşam alanları yok edilerek kimliksizleştirilmek istenmektedir.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!"

Köle görülen işçi sınıfı harekete geçmekte, fakat devrimci öncüyle buluşamadığı koşullarda, düzeni aşma iradesini gösterememektedir.

2. Enternasyonal ve revizyonizm

İşçi sınıfının dünya çapındaki örgütlü birliğini kuracak olan ise ulusal ve uluslararası sınıfsal mücadelenin yükselmesi olacaktır.

Vahşi kapitalizmin pençesinde kıvranan dünya **s.12**

Kıbrıs sorunu: Çözümün engelleri, çözüm gücü olamaz! **s.14**

Efrîn'e saldırı hazırlığı son aşamada...

AKP iktidarının savaş ve işgal histerisi

Hile hurda ile 16 Nisan referandum hezimetini kazanca dönüştüren Tayyip Erdoğan AKP'si, o tarihten bu yana içerde saldırganlığın dozunu iyice arttırdı. İçinde bulunduğu meşruiyet krizini aşamayan iktidar, Kürt halkı başta olmak üzere bölge halklarına saldırmayı esas alan politikada ısrarını sürdürüyor. Himaye ettiği cihatçı teröristleri kullanarak bir kez daha Rojava'ya saldırıya hazırlanan Türk ordusunun hedefinde, bu defa Efrîn ve çevresi var.

İCAZET DİPLOMASİSİ YOĞUNLAŞTI

Aylardır Efrîn'e saldırmak için fırsat kollayan T. Erdoğan AKP'si, PYD ile Kürt halkına sık sık tehditler savurmayı da ihmal etmedi. Reyhanlı-Kilis hattında askeri yığınak yapan Türk ordusu Kürt halkını hedef alan taciz ateşlerine aylardır devam ediyor. Yayılmacı histerinin tavan yapmasına rağmen fiili bir saldırı başlatma fırsatı bulamayan T. Erdoğan'la mürit takımının, son günlerde sık sık savaş tehdidi savurmaları, bu emellerine yaklaşılmış olabileceklerine işaret ediyor.

Suriye savaşında çıkarları çatışan ABD-Rusya ikilisi yeşil ışık yakmadan Efrîn'e saldırma imkanından yoksun bulunan AKP iktidarı, her iki taraftan icazet alabilmek için diplomasi trafiğini yoğunlaştırdı. Hem Putin hem Trump'la telefon görüşmeleri gerçekleştiren AKP şefinin, G20 Zirvesi'nde bu trafiği sürdüreceği belirtiliyor. Perde arkasında dönen pazarlıkların mahiyeti henüz belli olmasa da T. Erdoğan'ın icazet alabilmek için her iki tarafa da tavizler ya da vaatler verdiği kesin. Zira belli tavizler vermeden icazet alması mümkün olmayan iktidarın, Kürt halkına düşmanlık ve yayılmacı histerisini dindirebilmek için boyun eğmekten başka seçeneği yoktur. Her şeye rağmen icazet alıp alamadığı henüz netleşmiş değil. Ancak tüm gelişmeler savaş olasılığının giderek yükseldiğine işaret ediyor.

DİNMEYEN YAYILMACI HİSTERİ

PYD/YPG'ye verdikleri desteği geri çeksinler diye Washington'daki efendilerine defalarca yalvaran AKP şefleri, Rakka operasyonu için Türk ordusunu ABD'nin emrine vermeye hazır olduklarını birçok kez dile getirdiler. Buna rağmen PYD-ABD ilişkisinin gelişmesini önleyemediler. Washington'a "bizden daha iyi tetikçi

bulamazsınız" mesajları veren AKP'nin şefleri, emellerine ulaşırsalardı, Suriye'nin yağmasından büyük pay alabileceklerini, hem de Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldıracabileceklerini varsayıyorlardı.

ABD'nin, YPG'nin omurgasını oluşturduğu Demokratik Suriye Güçleri'ni (QSD) tercih etmesi elbette Kürtlerin ya da Arapların hayrı için değil. QSD'ye verilen destek, bu askeri ve siyasi gücün ABD'ye Suriye'nin bir bölgesini işgal etme imkanı sağlamasındandır. Türk ordusu ise böyle bir hedef için işlevsizdir. Zira Suriye topraklarına adım attığı an işgalci bir güç olacaktır. Her şeye rağmen Rakka operasyonu için çok istekli davranan AKP şeflerinin bu hevesleri kursaklarında kalınca, Efrîn'e saldırıp PYD'nin kontrolündeki bu bölgeyi işgal etme histerisine kapıldılar. Efrîn'e saldırmak için kullanılacak 10 bin cihatçıyı eğitip silahlandıran dinci sermaye iktidarı, bu saldırı ile hem Kürt halkının kazanımlarını sınırlamayı hem yayılmacılık histerisini kısmen de olsa teskin etmeyi hedefliyor.

QSD OLASI BİR SALDIRIYA KARŞI HAZIRLANIYOR

Kürt halkının eşitlik ve özgürlük talepleri karşısında ırkçı-inkarcı çizgiyi derinleştiren T. Erdoğan AKP'si, Kürt halkının kazanımlarına tahammül edemiyor. Bunda Kürt halkına düşmanlığın payı olduğu gibi, bu gelişmelerin rejimin içinden çıkmadığı Kürt sorununu daha da ağırlaştırmasından duyulan korkunun da önemli bir payı var. Ancak ABD-Rusya ikilisiyle yapılan pazarlıklardan icazet çıksa da hedeflerine ulaşmaları söylendiği gibi kolay değil. Bu savaş AKP iktidarı ve Türk ordusu için yeni bir bataklığa da dönüşebilir.

200 bini göçmen, toplam bir buçuk milyona yakın nüfusun bulunduğu Efrîn'e yönelik olası bir saldırıya karşı hazırlık yapan YPG/QSD güçleri, kentlerini savunmak için gerekli donanıma sahip olduklarını duyurdular. Cihatçı çeteleri kullanan Türk ordusunun olası bir işgaline karşı direneceklerini ilan eden QSD komutanları, Efrîn'i her koşulda savunacaklarını ifade ediyorlar.

QSD'nin kentlerini ve topraklarını savunmaya kararlı olduğunu ilan etmesi, AKP şeflerinin çetelere yaslanarak Suriye denklemine taraf olmak, bu komşu ül-

kenin emperyalist saldırı altında olmasından yararlanarak bir parçasını koparmak gibi isteklerinin gerçekleşmesinin kolay olmadığına işaret ediyor. Her şeye rağmen böylesi bir ahmaklığa girişirlerse, savaşın Efrîn'e taşınması tüm bölge halklarını etkileyen vahim bir soruna dönüşecektir.

İŞÇİ SINIFI YAYILMACI SAVAŞLARA KARŞI DURMALIDIR

Kürt halkına karşı savaş iç politik malzemesi olarak da kullanan din bezirganı iktidar, ırkçı-şoven histeriyi körüklemeyi de ihmal etmiyor. Şaibeli 15 Temmuz darbe girişiminin yıl dönümüne de denk getirilen bu saldırgan ve yayılmacı histeri, içeride toplumsal meşruiyetini yitiren AKP iktidarının imajını düzeltmenin bir aracı olarak da kullanılacak. CHP dahil AKP'ye biat etmeyenleri terörist ilan etmeyi adet edinen iktidar, yayılmacı saldırı ile bu kirli yöntemi daha da fütursuz kullanacaktır.

Besleme medya ile savaş tamtamları çalan AKP iktidarı, yayılmacı hevesleri için kıskırttığı savaşı, "milli birlik ve beraberlik ruhuyla seferberlik" diye yutturmaya çalışacaktır. İşçi sınıfıyla emekçiler bu konuda uyanık olmalı, kendilerine uzatılan din sosuna batırılmış bu zehirli zokayı yutmamalıdır. Unutulmamalıdır ki, yayılmacı savaşların bedelini her zaman emekçiler öder. Hiçbir onurlu işçi veya emekçi böyle bir yayılmacı savaş istemez. Çünkü yayılmacı savaşların fitili AKP gibi sermaye partileri tarafından ateşlenir, ağır ve yıkıcı bedelini ise emekçiler öder.

İşçi sınıfının hak kırıntılarına bile saldıran T. Erdoğan AKP'sinin son hamlesi, Pazar gününü tatil olmaktan çıkarmak oldu. Puslu bir savaş ortamı yaratmaya muvaffak olurlarsa eğer işçi sınıfını hem dinci-şoven zehirle sersemletip parçalamak hem kaba köleliğe mahkum etmek için fırsat bulacaklar. Dolayısıyla işçi sınıfı yayılmacılığa, komşu Suriye'ye saldırıya, Kürt halkına düşmanlığa karşı çıkmalı, "işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarını yükselterek bu yayılmacı savaşa dur demelidir. Aksi halde zorbaların işgalci heveslerinin kurbanı olmaktan kurtulamayacaktır.

Kürt halkına karşı savaşı iç politika malzemesi olarak da kullanan din bezirganı iktidar, ırkçı-şoven histeriyi körüklemeyi de ihmal etmiyor. Şaibeli 15 Temmuz darbe girişiminin yıl dönümüne de denk getirilen bu saldırgan ve yayılmacı histeri, içeride toplumsal meşruiyetini yitiren AKP iktidarının imajını düzeltmenin bir aracı olarak da kullanılacak. CHP dahil AKP'ye biat etmeyenleri terörist ilan etmeyi adet edinen iktidar, yayılmacı saldırı ile bu kirli yöntemi daha da fütursuz kullanacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/26 * 7 Temmuz 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşruiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kürt kentleri neden yıkılıyor?

Kısa bir süre önce bombalarla yakılıp yıkılan Kürt halkının yerleşim yerleri şimdi tümüyle yıkılmak isteniyor. Devlet güçleri tarafından insanlık suçlarının işlendiği Diyarbakır'ın Sur ilçesi bunun başında geliyor. Sur'u daha da önemli hale getiren ise burasının aynı zamanda tarihsel bir geçmişinin bulunması, açık hava müzesi özelliği taşımasıdır.

"Kentsel dönüşüm" kapsamına alınan Sur'da yıkım devam ederken, Silopi'de de yıkım kararına itiraz Danıştay tarafından reddedilerek yıkıma onay verildi. Hatırlanırsa devlet güçleri tarafından gerçekleştirilen katliamlar devam ederken dönemin başbakanı Davutoğlu "Sur'u öyle inşa edeceğiz ki aynen Toledo gibi yapacağız" demişti.

İnsan Hakları Derneği (İHD) tarafından yapılan açıklamalarda Sur'un Lalebey ve Alipaşa mahallelerinde yaşayanların buradan gitmesini sağlamak için, 22 Mayıs'tan itibaren okul ve camiler de dahil olmak üzere tüm alanlarda su şebekesinin ve elektriklerin kesildiği, kanalizasyonların da kasıtlı olarak tıkanıldığı aktarıldı. İHD Diyarbakır Şubesi'nin ve Diyarbakır Tabip Odası'nın raporuna göre, tankerlerle sağlanan içme ve kullanma suyu nedeniyle de özellikle yaşlılar ve çocuklar arasında ishal vakalarının arttığı ifade edildi.

Yine Sur'da çatışma ve operasyonlar bir yıldan uzun bir süredir bitmiş olmasına rağmen Suriçi'nde 6 mahallede yasak devam ediyor. Yasağın devam etmesi, yıkım ve halkın yaşam alanlarından sürülme istenmesi, bu yönde sergilenen planlı, programlı, projeli kararlılık, amacın yalnızca ekonomik rant olmadığını, demografik yapının da değiştirilmek istendiğini gösteriyor. Bunu rakamlar da

doğruluyor. Sur ilçesine bağlı 6 mahalledeki yıkım sonucunda 23 bin kişi evlerine geri dönemedi. Alipaşa ve Lalebey'de 5 bin 816 kişinin evsiz kalması söz konusu.

DÜNYA MİRASI İLÇEYE 6 YENİ KARAKOL

Demografik yapının değiştirilmesinin yanında, buradaki yaşamın "güvenlik konseptine uygun" bir şekilde düzenleneceğini öne süren açıklamada, "Koruma Amaçlı İmar Planı Değişikliği"ne göre Suriçi'ne 6 yeni karakol yapılacağı ifade edildi. UNESCO tarafından dünya mirası ilan edilen ilçede 147 tanesi anıtsal yapı

olmak üzere 595 tescilli taşınmaz kültür varlığının bulunduğu ve yıkımların bunlara da tehdit ettiği belirtiliyor.

İHD Diyarbakır Şube Başkanı Raci Bilici tarafından yapılan açıklamalar ise Sur gerçeklerini gösteriyor. Yapılan açıklamalarda operasyonlarda katledilenlerin cenazelerinden hâlâ bulunamayanlar olduğu, bulunabilen kimi cenazelerin köpekler tarafından parçalandığı söyleniyor. Sur'un tamamı için alınan "acele kamulaştırma" kararının tamamen siyasi olarak ve merkezi otorite tarafından alındığı, 2009'dan beri Sur'un yeniden düzenlenmesinin gündemde olduğu dile

getiriliyor.

Sur'daki yıkımın benzeri Taybet anaının cesedinin 7 gün boyunca sokakta kaldığı Silopi için de geçerli. Bakanlar Kurulu kararı ile Silopi'de 404 hektarlık alandaki 7 bin 618 yapının yıkılmasına dair kararın yürütmesine yapılan itiraz, Danıştay 14. Dairesi tarafından reddedildi. Silopi'de de yıkım kararı onaylandı.

Tüm bunlar gösteriyor ki imha ve inkar politikasında ısrar eden sermaye devleti, bağlı kaldığı "ez ve çöz" anlayışının gereği olarak, Kürt halkının direnerek yaşadığı kentlerde sosyal, kültürel ve fiziksel hiçbir direniş izi bırakmak istemiyor. Buraları devlet terörüyle yıktıktan sonra kalan yerleri de iş makineleriyle yıkarak talan etmek istiyor. İnsan kemikleri üzerinde yükselecek yapılar ise bölgede yaşayan halkın ihtiyaçları için olmayacak. Çünkü evlerinden zorla çıkartılan insanların yerlerine bu bölgeye kimlerin yerleştirileceği bilinmiyor.

Devlet terörüyle yok edilemeyen Kürt halkı, kültürel ve sosyal yaşam alanları yok edilerek kimliksizleştirilmek istenmektedir. Böylece Türk devleti hem askeri, hem ideolojik hem de ekonomik bir zafer kazanmak istemektedir. Ancak sokaklarında Taybet anaların ve çocuklarının cansız bedenlerinin yattığı Silopi gibi Kürt kentlerinden, bir halkın mührünü sokaklarına kanla bastığı Diyarbakır'dan eşitlik ve özgürlük çığlıklarını silemeyeceklerdir.

HDP'li Yıldırım'a siyaset yasağı

"Cumhurbaşkanına hakaret" suçlamasıyla yargılandığı davada Muş 2. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından 21 Haziran 2017 tarihinde 1 yıl 2 ay hapis cezasına çarptırılan ve cezanın ertelenmesi veya para cezasına çevrilmesi talebi mahkemece reddedilen HDP Grup Başkanvekili Ahmet Yıldırım'ın, TCK'nın 53. maddesine göre 'siyasi ve kamu haklarından yoksun bırakıldığı' öğrenildi.

SIYASİ HAKLAR İLE VELAYET/ VESAYET HAKKINDAN MEN

Ceza Kanunu'nun, 'Belli Hakları Kullanmaktan Yoksun Bırakılma' başlıklı 53.

maddesinin Yıldırım'ın ceza aldığı bentleri şöyle:

1) Kişi, kasten işlemiş olduğu suçtan dolayı hapis cezasına mahkûmiyetin kanuni sonucu olarak;

a) Sürekli, süreli veya geçici bir kamu görevinin üstlenilmesinden; bu kapsamda, Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeliğinden veya Devlet, il, belediye, köy veya bunların denetim ve gözetimi altında bulunan kurum ve kuruluşlarca verilen, atamaya veya seçime tabi bütün memuriyet ve hizmetlerde istihdam edilmekten,

c) Velayet hakkından; vesayet veya

kayımlığa ait bir hizmette bulunmaktan,

d) Vakıf, dernek, sendika, şirket, kooperatif ve siyasi parti tüzel kişiliklerinin yöneticisi veya denetçisi olmaktan,

e) Bir kamu kurumunun veya kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşunun iznine tabi bir meslek veya sanatı, kendi sorumluluğu altında serbest meslek erbabı veya tacir olarak icra etmekten,

(2) Kişi, işlemiş bulunduğu suç dolayısıyla mahkûm olduğu hapis cezasının infazı tamamlanincaya kadar bu hakları kullanamaz.

Suriyelilere yönelik saldırılara dair...

Son günlerde Ankara Yenimahalle'de sık sık Suriyeliler ile kavgalar yaşandı. Bunun üzerinden Suriyelilere yönelik sözlü, yazılı ve fiziki ırkçı saldırılar yoğunlaştı. Bu olaylar haliyle toplumun sınıfsal bir mücadele ekseninde değil de milliyetler temelinde karşı karşıya gelmesinin hem bir sonucu olarak yaşanıyor hem de kışkırtıcı bir etkenine dönüşüyor. Ve giderek işçi sınıfının sermayeye karşı bilinç ve örgütlenmesini dumura uğratan bir rol de oynuyor. İşçi ve emekçiler söz konusu soruna egemenlerin penceresinden bakmaktan kurtulmadıkça, kazanan hep düzen güçleri oluyor.

Oysa kardeş Suriye halklarının yaşadığı yıkım ve acıları unutmamak, onlarla en ileri düzeyde dayanışma içinde olmak Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin hem tarihsel görevidir hem de vicdani borcudur. Zira Suriye'deki savaş ve yıkımda en kirli rollerden birini bugüne kadar dinci-faşist yönetim altındaki Türk sermaye devleti üstlenegeldi ve hâlâ da buna devam etmektedir.

Bilindiği gibi bu sömürü düzeni ayakta kalabilmek için her daim çok çeşitli kirli politikalara ve uygulamalara başvurmuştur. İşçi sınıfının sömürüldüğünün üstünü örtmek için kendine yönelen okları başkalarının üzerine çekmeyi başarmıştır.

Örneğin 17 Ağustos 1999'da deprem olduğunda emeklilik yaşını yükselten, mezarda emeklilik diye tabir edilen yasa geçmişti. O dönem sömürünün üzerini insanların gözyaşları ile örttüler. Bunun gibi birçok örnek mevcut.

15 Temmuz'dan beridir de işçi ve emekçilerin üzerinde adeta yoğun bir baskı ortamı oluşturulmuştur. Bu baskı ortamı içerisinde 100 binin üzerinde kamu emekçisi ihraç edildi, zorunlu Bireysel Emeklilik Sigortası sömürüsü hayata geçirildi. Ardından kıdem tazminatını gasp girişimi tekrar gündeme geldi. Ve son olarak da hafta sonu tatili iptal edildi.

Tüm bu saldırılar sürüp gidiyorken Türkiye işçi sınıfının gündemi nedir? Suriyeliler ile yaşanan gerilim!

Suriye'de son beş yıldır bir savaş ortamı var. Ve bu savaş ortamından kaynaklı milyonlarca Suriyeli ülkesini terk etmek zorunda kaldı. Ülkelerini terk eden Suriyeliler başta Türkiye ve diğer sınır ülkeler olmak üzere göç yollarına düştüler. Şimdi bu ülkelerde ve bir kısmı da Avrupa'da zorlu bir yaşam mücadelesi veriyorlar. Aslında göçmenlik olgusuna yabancı olmayan Türkiyelilerin,

Suriyelileri pekala anlamaları beklenir.

Öncelikle bir ülkenin toplumunun tamamının savaşçı olamayacağını unutmamak gerekir. Ama her ne hikmetse Türkiye'de, "Suriyeliler neden buraya geldiler, madem ülkelerinde savaş var, onlar da orada savaşsınlar, ama bizim askerimiz Suriye'de savaşarak onları koruyor, Suriyeliler burada sefa sürüyor" gibi absürt şeyler savunulabiliyor. Birincisi, Suriyelilerin tamamı bu ülkeye gelmedi. İkincisi, Suriyelilerin kendi ülkelerinde (ne için olduğundan bağımsız) savaşanları da var. Üçüncüsü, "bizim" askerimiz Suriye'de emperyalist nüfuz mücadeleleri hesabına işgalci bir pozisyonadadır. Ki bu durum ileride kimi zenginliklere ortak olmak ve ucuz iş gücü sömürsünde pay kapmaya doğru dönüşecektir. Nitekim daha bugünden dönüşüyor da zaten. Dördüncüsü, Suriyelilerin ezici bir kısmı bu ülkede sefa sürmüyor. Tersine bir işyerine girince paralarını bile almadan kovulan azımsanmayacak Suriyeli işçi var. Bu işçiler sırf gurbette olduklarından ve örgütsüz olduklarından ucuz iş gücü olmak zorunda kalıyorlar.

Hatırlanırsa Ankara'da patlamalar olduğunda insanlar Kızılay'a bile gitmeye korkmuşlardı. Aynı insanlar Suriyelilerin neden kendi ülkelerinde kalmadıklarını yargılıyorlar. Geçtik bunu, 1950'lerden itibaren Türkiye işçi sınıfının iş için Avrupa'ya göçü nasıl unutulabiliyor? Almanya'da Almanlardan sonraki en

büyük nüfusu Türkiyeliler oluşturuyor. Şimdi Almanlar da "Türkiyeliler geldiler rahatımızı bozdular" mı desinler?

Emek evrensel bir değerdir, işçi sınıfı da evrensel bir sınıftır. Alnının teriyle çalışan bir insan -Türkiyeli de olsa Suriyeli de olsa- eğer kapitalizmin egemen olduğu sömürü düzeninin içinde yaşıyorsa, dünyanın her yerinde aynı sömürüye maruz kalıyordur. Ayrıca savaş ortamının olduğu bir ülkede iki kat zulme maruz kalıyordur.

Suriyeliler ülkelerinden kopup Türkiye topraklarına sığındıklarında haliyle yabancı bir yere gelmiş oluyorlar. Ve dolayısıyla her şeyi uçlarda yaşamak zorunda kalıyorlar. Tepkileri yıllardır aynı yerde yaşayan biriyle kıyaslanamaz. İnsan, hele de savaş dehşetinden kaçmış biri, ister istemez savunma psikolojisi ile hareket etmek zorunda kalacaktır. Örneğin memleketinden yeni gelmiş bir Suriyeliye bir başkası küfür etse ya başını önüne eğip arkasını dönüp gidecektir ya da tartışmadan direkt saldıracaktır. Dikkat edilirse ikisi de uç tepkilerdir. Yine aynı Suriyeliler birbirlerini koruma güdüsü ile hareket edeceklerdir. Kendilerini, birbirlerini korumak isteyeceklerdir. Bu gayet normaldir. Aynı Almanya'ya giden Türklerin hep aynı yere yerleşerek "Türk mahallesi" oluşturmaları gibi...

Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur ki bizler bu insanlarla aynı mahallelerde oturuyor, aynı otobüsleri

kullanıyor, aynı marketten alışveriş yapıyor ve aynı işyerlerinde, fabrikalarda çalışıyoruz, çalışacağız. Otobüse zam yapıldığında bu insanlar da fazla para verecek, domatese zam geldiğinde aynı fazla parayı vereceğiz. Fabrikada bir hakkımız yendiğinde aynı muameleye maruz kalacağız, ki Suriyeliler daha fazla hak gaspına maruz kalıyorlar. Birçok yerden, çalıştırılıp ücreti verilmeyen Suriyeliler olduğunu öğreniyoruz.

Bir diğer sorun ise "Suriyeliler geldi, ahlak bozuldu, hırsızlık arttı" vb. söylemlerdir... Suriyeliler gelmeden önce Türkiye'de hırsızlık yok muydu? Geçelim yoksul insanların yaptığı hırsızlık suçunu, bu ülkenin iktidarı ayakkabı kutuları ile ünlendi(!) AKP bu konuda uzman bir parti. Ensar Vakfı'nda çocuklara tecavüz edilmesi bu ülke insanının zihninden kesinlikle silinmeyecek. Oysa ne AKP Suriyeli ne de Ensar Vakfı'nın tecavüzcü yöneticileri...

Dolayısıyla Suriyelilere dışımızdaki insanlar mantığı ile yaklaşmaktan çok bulduğumuz her fırsatta onları savaşın gerçek sebebi olan kapitalizme ve AKP'ye karşı bilinçlendirmeli ve örgütlemeliyiz. Eğer böyle davranmazsak Suriyeliler de Türkiyeli işçi ve emekçiler de faşist politikaların maşası olur. Ve bu da yalnızca sömürü düzeninin kendi ömrünü uzatmasına yarar.

Nuriye ve Semih'i yaşatacak olan, sokakların gücüdür!

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevleri artık gerçek anlamda ölüm sınırında. KHK ile ihraç edilen kamu emekçileri içinde sadece iki kişiler. Ama OHAL sürecinde sermaye devletinin kamudaki tasfiye saldırılarına karşı direnişe geçen ilk iki kişi... Açlık grevinin 76. gününde tutuklanan Gülmen ve Özakça hapisanede açlık grevini sürdürüyorlar. Yüksel direnişi 240'lı günleri geçti. Yüksel'de her gün devletin saldırısı oluyor. Sınırlı sayıda direnişçi gözaltına alındıkları günün ertesinde yine Yüksel'e direnmeye gidiyorlar. Nuriye Gülmen de 240 gün önce Yüksel direnişine böyle başlamıştı. Nuriye Gülmen'in 240 gün önce başlattığı direnişi hala sürüyor. Direniş nicel olarak değilse bile nitel olarak güçlendi. Sokak da öyle...

YAŞAM ZAFERİ SOKAKTA KAZANILIR

"Gülmen ve Özakça'yı yaşatacağız" demeyen ilerici, devrimci yok gibi. Ne var ki onların yaşamasını yürekten istemek yeterli olmuyor. Bu istek doğrultusunda mücadele etmek gerekiyor. Onları yaşatabilme gücü ancak sokaklarda oluşturulur. Yaşam zaferinin bugün tek adresi var, o da sokaklardır!

CHP'nin "Adalet Yürüyüşü"ne Nuriye ve Semih'in sesini duyurmak için bireysel katılanlar kuşkusuz anlamlı bir iş yapıyor-

lar. Zira CHP yürüyüşünde bile Gülmen ve Özakça'nın sesini duyuruyorlar. Ne var ki ilerici örgüt ve kurumların "Adalet Yürüyüşü"ne Nuriye ve Semih'in tişörtleriyle katılması, sokaklarda başka bir eylemlilik süreci örgütlenmedikten sonra yeterli olmayacaktır. Zira sokaklarda eylemlilik yerine, gerçek anlamda sermaye adına sokakları mühürleyen "Adalet Yürüyüşü"yle sınırlı bir hat, eve değilse bile AKP'den çok da bağımsız olmamak üzere CHP'nin çizdiği güzergaha hapsolmaktır. Dolayısıyla Gülmen ve Özakça'ya sadece bu yürüyüşte sahip çıkmakla ye-

tinmek, günah savma sınırlarında bir tutum olacaktır. Gülmen ve Özakça'yı yaşatmak için sokaklarda eylemlilik süreci örgütlemek ve eş zamanlı olarak da söz konusu yürüyüş de dahil olanaklı olan her platformda onların sesini duyurmaya çalışmak daha isabetli bir tutumdur.

Sermaye devletinin OHAL, KHK'lar vb. bütün saldırılarına karşı barikat sokakta örülür ve saldırılar sokaklarda püskürtülebilir. Gülmen ve Özakça'yı yaşatmak, kurulacak barikatın bugün için belirleyici öneme sahip tuğlaları olacaktır.

H. ORTAKÇI

Kadıköy'de Gülmen ve Özakça için eylem

Açlık grevlerinin 114. günü olan 30 Haziran'da Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'yla dayanışma eylemi yapıldı. Eylem için İstanbul Kadıköy'deki Süreyya Operası önünde toplanılırken polis de alana yığınak yaptı. Saat 19.30'da başlayan eylemle Khalkedon Meydanı'na yürüyüşe geçildi. Çarşı içinden geçilerek yapılan yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Khalkedon Meydanı'na gelindiğinde okunan basın açıklamasında Gülmen ve

Özakça'nın açlık grevlerinin 76. gününde tutuklanmasının, tüm KHK mağdurlarını tehdit anlamına geldiği söylendi. Açıklamada, açlık grevinin 111. gününde 111 aydınının Gülmen ve Özakça için yayınladığı bildiriye değinildi. İktidarın aydınların bildirisini tahammülsüzlükle karşıladığı belirtilen açıklamanın devamında Gülmen ve Özakça'nın sağlık durumlarına dair bilgi verilerek; Gülmen'in ateşinin bilinmeyen nedenle yükseldiği,

kas ve eklem ağrıları çektiği, boynunu dik tutmakta zorlandığı belirtilerek, sinir hasarının başladığının tahmin edildiği söylendi. Özakça'nın ise eklem ve kas ağrılarının yanı sıra kulaklarında tıkanma ve boğazında yanma olduğu aktarıldı. Yanı sıra Özakça'nın yastık talebinin karşılanmadığı, gitarının 2 haftadır verilmediği ve 5 kitap sınırlamasına tabi tutulduğu söylendi. Açıklama talepler sıralanarak sonlandırıldı.

Nuriye Gülmen: Kemiklerim batıyordu, havalı yatak verilmedi

Açlık grevindeki direnişçilerden Nuriye Gülmen'in 17 Haziran günü yazdığı mektup yayınlandı. Sağlık durumundan bahseden Gülmen, "Kemiklerim batmaya başladı. Bunun bir ileri aşaması, yatak yarası. Ne yapsam diye düşündüm. Mecbur havalı yatak alacağım" derken hapisane yönetiminden "olmaz" yanıtı aldığını aktardı.

Nuriye Gülmen, açlık grevinin 101. gününde yazdığı mektupta şunları söyledi:

"Bildiginiz gibi bir süredir günü yatakta geçiriyorum. Kas kaybım arttığı için mümkün olan en az seviyede enerji harcamaya çalışıyorum. Daha önemlisi, sandalyede oturmak ağrılarımı, özellikle kasıklarımdaya ve boyun ve sırttaki ağrılarımı arttırıyor. Bu yüzden her bir işimi -gazete okumak, mektup yazmak gibi- yatakta görüyorum. Bazen tam yatar pozisyonda, bazen yarı oturur, yarı yatar pozisyonda oluyorum.

"Hal böyle olunca bir süre sonra kemiklerim batmaya başladı. Bunun bir ileri aşaması, yatak yarası. Ne yapmam diye düşündüm. Mecbur havalı yatak alacağım. Yani isteyeceğim."

"Hapishane yönetimi 'olmaz' dedi. Önce bir uzman doktorun seni görmesi lazım. Sonra havalı yatağı senin için uygun bulması lazım. Baktım ki, ya bu iş uzayacak ya da hiç olmayacak 'kendi çözüm yollarımızı bulalım' dedim. Aslında, Gülbeyaz Abla ve Seval'le birlikte dedik ve kendi ellerimizle, resimde görmüş olduğunuz 'çok havalı yatağı' yaptık.

"Ekstra yastık satın aldık. Sırtımdakilerin hepsi normal yastık. 4 adet. Dizlerimin altındaki de öyle. Boyun, bel ve kalçanın altında bulunan yastıklar ise Gülbeyaz Abla yaptı. Kalçamın altındaki, bildiginiz oturma simidi şeklinde. Bir de ayaklarımda iki tane su şişesi var. Onların üstüne çorap geçiriyoruz aslında. Şişelerde sıcak su var, ayaklarımı ısıtmak için kullanıyorum. En sıcak halinde çorapla ve havluyula duruyor. Soğudukça şişeyi soyuyoruz. Üstümde battaniye oluyor normalde. Yastıkları göstermek için onu çizmedim. Bir de size yarı oturur pozisyonda yazı yazmama yardımcı olan 'portatif yazı masamı' çizeceğim.

Bugünlük bu kadar yine görüşeceğiz."

“Kitlelerin tepkisi, yolunu bulduğunda patlayacaktır!”

Dikmen Toplum Sağlığı Merkezi'ndeki işinden ihraç edilen ve 27 Şubat'tan bu yana direnişini sürdüren SES üyesi **Mahmut Konuk** ile süreç ve KESK'teki durum üzerine konuştuk. Burada röportajın bir bölümüne yer verebiliyoruz. Tamamı kizilbayrak2.net'ten okunabilir...

- Bugün iktidarın saldırıları tamamen yanıtsız bırakılmıyor. Ülkenin kimi yerlerinde direnişler devam ediyor. Emekçiler böylesi bir iktidardan rahatsızlıklarını şu veya bu şekilde dile getiriyorlar. Peki, sizce bu saldırı dalgası nasıl püskürtülebilir? Yani bir mücadele programı, çizgisi anlamında soruyoruz. Ayrıca saldırılar karşısında KESK'in tutum ve durumunu nasıl değerlendirirsiniz?

- Aslında tek bir mücadele yöntemini kutsallaştırmamak lazım. Özünde genel bir direnişi örgütlemek lazım. Şimdi bazı (KESK içinde de örgütlü olan) siyasal anlayışlar var. Bunlar “OHAL koşullarında sokağa çıkamayız, işyerlerine dönelim, işyeri çalışması yapaalım” gibi söylemler ile bahaneler üretiyorlar. Ben bu mantığı yüzde yüz eleştiriyorum. Bu söylem siyasal iktidarın kendi iç çelişkilerini çözmesine fırsat verir. Tam da bu dönemde fiili, meşru ve yığınsal olarak sokağı örgütlemek lazım.

Bir de böyle bir söylemi dile getirmedi pratikte aynı kapıya çıkanlar var. Lami Özgen'in çok güzel bir lafı var: “Ölü taklidi yaparak bu süreci atlatamayız. Bazı kuşlar avcılar geldiğinde ölü taklidi yapıyor, ama avcılar gelip taklit yapan o kuşu eliyle alıp götürüyor.” Şimdi Lami Hoca bu güzel sözün arkasından, bu güzel sözün gereğini yapmıyor. Lami Hoca direnişi örnek için karar alıyor ama direniş örmek için çaba harcamıyor. 21-22 Aralık'ta İstanbul'dan Ankara'ya yürüyeceğiz ve hiç arabaya binmeden bunu yapacağız dedi. Ben en hızlı adımlarla yürüyeceğimizi hesap ederek en az 15 gün süreceğini düşündüm ve sırtımdaki çantama bir yedek bot koydum. Ama biz iki km bile yürümedik. Tamam, saldırılar var ama yürüebileceğimiz yerlerde bile yürümedik. Varsın

Fiili-meşru mücadele yükselirse iktidar geri adım atmak zorunda kalır. 11 bin öğretmen açığa alındı ve bunun 10 bini KESK üyesi. O zaman bu insanlar merkezi bir mitinge dâhil edilseydi o siyasal iktidar o gün geri adım atardı. Ardından başka KHK'lar çıkmazdı.

yolumuzu kessinler, biz de yolu kapattık. Ama bunları yapmadık. Cumartesi eylemlerini KESK Şubeler Platformu yapıyor ama Şubeler Platformu'nun yöneticileri gelmiyor. Tek tük yöneticileri görüyoruz ama kadro olarak gelseler bir yekûn tutacak ve öyle olsa yanlarına kimi üyeleri de getirirler. Ama gelmiyorlar.

İhraç edilenler olarak biz birkaç kere toplandık, bazı kararlar alınmasını sağladık, ihraçlar kurultayı yapıldı ve oradan kararlar çıktı. O kurultaydan merkezi miting dahil birçok karar çıktı. KESK'in işyeri önünde eylem yapma kararı var. Acun, Cemal, ben, ESM'li arkadaşlar bu eylemleri yapıyoruz. Ama başka yapan yok. Siz KESK Genel Merkezi'ndesiniz, siz bu kararı alıyorsanız sizin arkanızdaki kitle nerede? Sizi oraya

seçen kitle nerede? Demek ki ya bu kararları suya yazıyorsunuz, ya sizin kitleniz size uymuyor ya da samimi değilsiniz. Bunun başka bir izah tarzı yok. İşyeri eylemini şu an ben ve Cemal sürdürüyoruz. Özel olarak arayıp çağırılmama rağmen daha bir kere Lami ya da Şaziye ve yönetimden herhangi birileri yanıma gelmediler. Hatta Şaziye telefonda dalga bile geçti, sana 40 yıl çalıştın diye sormu-

yorlar mı diye... Ki bu insan KESK MYK Eş Başkanı... Böyle bir anlayışla KESK yok olur gider. Sonuçta ben orada çalışmak zorundayım, maddi açıdan yani. Bilindiği gibi emekli olunca maaşın 1/3'ü gidiyor.

Şu anda yaptıkları tek şey ihraç edilen üyelere bir miktar para yardımı yapmak... Eylemsizliği besleyen ana şeylerden biri de bu. Dayanışma fonu amaç dışı kullanılıyor. Dayanışma aidatı-fonu mücadele eden kişilerin ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılır. Yoksa gidip evinde otursunlar diye para yardımı yapılmaz. KESK her ihraç edilen kişi işyeri önünde eylem yapacak diye karar alsın, çok fazla işyeri olduğu için çok ses getirir. Fiili-meşru mücadele yükselirse iktidar geri adım atmak zorunda kalır. 11 bin öğretmen açığa alındı ve bunun 10 bini KESK üyesi. O zaman bu insanlar merkezi bir mitinge dâhil edilseydi o siyasal iktidar o gün geri adım atardı. Ardından başka KHK'lar çıkmazdı.

Ayrıca bir toplumsal meşruiyet tartışması da var. Zamanında verilmesi gereken mücadele verilmemesinden biz toplumun geniş kesimlerine daha derdimizi anlatamıyoruz. Çevremizdeki insanlar “seni de mi “FETÖ”den attılar” diyor. Biz daha “FETÖ” ile ilişkimizin olmadığını anlatamıyor durumdayız. Dolayısıyla yapılması gereken susmak, ölü taklidi yapmak vb. değil, yığınsal ve sokakları mesken tutan mücadele biçimleri tercih edilmeli. Açlık grevi bunun en üst boyutu. Ben Nuriyelerle daha açlık grevi başlamadan 1 ay önce konuştum. Bu ülkede açlık gre-

vinin sonuç getireceğine inanmıyorum. Nedeni ise bu ülkenin siyasal iktidarının sahipleri, değil iki insanın iki bin insanın ölümüne bile kendi çıkarları gereği göz yumarlar. Ama itiraf etmeliyim ki benim önerim işyerleri önünden bir eylemli süreç başlatarak merkeze doğru hareketi büyütme yönü bir görüşe dayanıyordu. KESK'in frene basmasıyla, kendini sokaktan çekmesiyle benim önerim boşa düştü. Ben bu halimle işyerimde ve Ankara'da çok fazla ses getiremezken, Nuriye Gülmen'in ve Semih Özakça'nın açlık grevi bugün sınırları aşmış durumda. Şu ana kadar Nuriye haklı çıkmış durumda, umarım ki bundan sonra da Nuriye haklı çıkar. Ve toplumsal vicdanın baskısı altında siyasal iktidar geri adım atar ve talepler gerçekleşir. Ve ben haksız çıkarım.

- Önümüzdeki haftasonu KESK Genel Kurulu yapılacak. Siz de üst delegesiniz. Kamu emekçilerine böylesi kapsamlı saldırıların olduğu bir süreçte illa ki genel kurulun sırtındaki yükün de çok ağır olması gerekir. Sizin, genel kurula dönük bir çalışmanız, düşünceniz var mı? İhraç edilmiş bir üst kurul delegesi olarak sizce genel kurul nasıl geçer ve sizin bu genel kuruldaki beklentileriniz nelerdir?

- Açıkçası benim çok büyük beklentilerim yok. SES Genel Merkez Genel Kurulu'na kadar umudum vardı. Orada seçim yöntemleri ya da başka şeyler bahane edilerek bu sendikada egemen

olma yarışı içinde olan politik yapıların tutumlarını görünce umudum kırıldı. Bu sendikalarda yabancılaşma, yöneticilerin aldığı ücretlerin genel üyelerinkinden fazla olmaması ile ortadan kalkmıyor. Bu bürokrasi çok para alarak, yolsuzluk yaparak yürümüyor. Bürokrasi bilgi ve iktidar tekeli geliştiriyor. Buraları bilgi- li insanlar ele geçiriyorlar ve bir cazibe merkezi olarak kullanıyorlar. Bu bilgi ve iktidar tekeli aynı zamanda başka imkân- lar da sağlıyor. İnsanlar buralardan hare- ketle milletvekili olabiliyor. Burayı bir sıç- rama tahtası olarak kullanıyorlar. Hiçbir şey olmasa bile toplumda statü sahibi oluyorlar. Asıl bürokrasi politik yapıların istediği uyumlu kadroların yerleşmesi ile oluyor.

Eskiden A yapısından, B yapısından vb. yönetime gelen insanlarla kavga edi- lirdi. Ve bu kadrolar kendi politik yapıları- nın düşüncelerini içselleştirmiş olurlardı. Herhangi bir politik yapının içerisinde doğal bir işçi-memur önderi olmayan kişi yönetime gelemezdi. Fakat şimdi bakıyo- ruz, söz dinleyen, herkesle iyi geçinen or- talama insanlar geliyor ve bürokrasi böy- le geliyor. Yani politik yapılar burada arkadan denetleyecekleri bir mekanizma kurdular. Seçim yöntemi ile de bu böyle. Şimdi nispi temsil ile belli bir çoğunluğu olmayan yapılar tasfiye edilerek seçimler yapılıyor. Ben üst kurul delegeliğine zar zor geldim, 28 yıldır sendikal mücadele içerisinde olan biri olarak... Veli Saçılık gibi bir arkadaş -ki dünyanın gözü önün- de, mücadelenin odak noktasına otur- muş, tek kolu devlet

tarafından koparılmış, mücadele et- mek dışında bir yolu kalmayan, annesi yerlerde sürüklen- nen bir arkadaş SES Genel Kurulu'nda üst kurula seçilecek oyu alamıyorsa mücade- le eden insanların etkili olabilme şansı yok demektir.

Görülüyor ki yeni- den taban inisiyatif- lerini geliştirmekten başka yolumuz yok.

Politik yapılar sendikaları arka bahçe yapmaktan vazgeçmeliler. Onlar vazgeç- mediği takdirde, KESK diye bir şeyin kal- mamasının ötesinde, bu tutum bu politik yapıların kendilerini de bitirecek. Hiçbir şey yapmayan bir KESK'in bir KHK'lık işi var. Belediyelere kayyum atanıyorsa, HDP milletvekilleri tutuklanabiliyorsa, KESK'in de ömrü yok diyebiliriz.

KESK mücadele geçmişine sahip çık- madığı sürece, yeni bir mücadele ilkeleri temelinde sokağa çıkmadığı sürece, iş- yerlerini örgütlemeye gitmediği sürece tekrar ayağa kalkamaz. Ki bu konuda ben "işyeri işyeri" diye tekrarlayan arkadaşla- ra da burada gönderme yapıyorum. İşte işyerinde direnenler ortada ama bu ar-

kadaşlar bir kere yanıma gelmediler. Bu arkadaşların bir sendikadaki genel baş- kanları ihraç edildi, en azından onun için eylem yapınlar. İşyeri deniliyor ama iş- yerinde de direnilmiyor. İhraç edilen ar- kadaşlarını dahi savunmuyorlar. Böylesi bir tutumla nasıl bir güven verilebilir? Kişisel olarak diyelim ki benimle araları iyi değil, o zaman başka direnenleri sa- hiplensinler. Seni destekleyen yurtsever emekçiler var, onlar için bir eylem ya da dayanışma yap. Bu pasiflik nereden geliyor bilemiyorum. Şu ya da bu yüz- den eylem yapmıyorlar diyemiyorum, hükümetle anlaşılabilir diyemiyorum.

Ama sonuçta bir şey yapmadıkları açık. Ortadaki olgu bu. Doğru kararlar alını- yor ama doğru karar- lar yerine getirilmi- yor.

Kısacası KESK arka bahçe yapılarak bu durum içselleştiril- miş durumda. Orada iktidar savaşı veren bütün politik yapıları- n sorumluluğu var. Ama bütün sendi- kalarda egemen ve belirleyici olan yurt-

severlerin sorumluluğu hepsinden daha fazladır. Ve şöyle bir şey yapıyorlar: se- çimlere giriyoruz, seçeceği kadroyu be- lirliyor ve yedek kadrosunu da belirliyor. Bari yedek kadroları doldurma. Ola ki bir tanesi emekli vb. olursa, onun yerine de benim anlayışımın biri gelsin diye... Yabancılaşma dediğimiz şey, egemen sınıfın yönetim tarzını taklit etme dedi- ğimiz şey tam da budur. Kendi inisiyatifi dışında hiçbir şeye izin vermeyen bir an- layış egemen oldu. Ve bu yapıların bir- çoğu da kendi iç dinamikleri üzerinden seçilmiyor. Birçoğu dışarıdan talimatlarla belirleniyor. Kimin başkan adayı olacağı belli değil. Adaylar ya da aday son gün bir yerlerden belirlenecek. Atama ile başkan

gelmesi üzerinden KESK meşru bir sendi- kacılık yapamaz. Bu gidişle KESK kapatılır. Biz buna hazır olmalıyız. Yani sendikası- z mücadele etmeye hazırlanmalıyız.

Biz bir ay kadar önce tabandan ih- raçlar olarak zorladık. İhraçlar olarak bir araya gelip bir şeyler öneriyoruz ama şubeler platformu bunu uygulamıyor. Biz KESK'e sunacağımız önerilerimizi Ankara'da 70 kişinin katıldığı bir toplan- tıda belirledik. Hatta öneriyi de geçtim, bu yetmiş kişi içinden bir komisyon oluş- turduk. KESK bu komisyonla ortaklık yap- mayı kabul etmedi. Ana omurgası üç kişi üzerinden dönen bir dönem sözcülüğü var. Bu uzun yıllardır böyle. Niye bu üç kişi? Başka kişiler yok mu? Bu üç kişinin inisiyatifinde yapılan eylemlere baktığı- mızda polis izin vermediği bir eylemin yapılmadığını görüyoruz. Polis karşı- karşıya gelmeme konusunda bir karar mı almışlar? Zaten bu, dünyada böyledir. Mücadele tek tek kişiler üzerinden şekil- lendiği yerde devletin onu bir biçimde entegre etmesi mümkündür. Ya para ile satın alır, ya iyice yükseltir vb.

KESK'in karar mekanizmalarının se- çimden seçime uzun zaman aralıkları ile belirlenmemesi gerektiğini düşünü- yorum. Mesela KESK dışında Temsilciler Kurulu bir karar organıdır ve ayda bir toplanması gerekir. Ama aylardır biz Temsilciler Kurulu'muzu toplayamıyoruz. Genel kurula geldiğimiz zaman bütün gruplar oy verecek kişileri topluyorlar, getiriyorlar oy verdiriyorlar ama bir tem- silci Temsilciler Kurulu'na gelmiyor. Onu yönlendiren siyasi anlayış onu getirmi- yor. "Nasıl olsa temsilcilik bizde, bizim arkadaşlarımız yönetimde vb." mantı- ğı ile hareket ediliyor. İşte "Temsilciler Kurulu'nda Mahmut gelecek bir şey söy- leyecek, Veli gelecek bir şey söyleyecek ve bizim temsilcinin kafası karışacak" -böyle bir mantık var. Bürokrasi taban inisiyatifi ve böylesi mekanizmalar işletil- mayerek ayakta duruyor.

Tabii tabanın söz ve karar sahibi ol- duğu mekanizmalar bunlardan ibaret

değil. İş yerinde bütün üyelerin, hatta üye olmayanların da katıldığı toplantı- lar düzenlense, birebir çalışanlarla bağ- kurulsa bürokrasi gelişemez. Karar me- kanizmalarının oluşması konusunda, tüzüğün oluşması konusunda çok mü- cadele verildi ve bu mücadeleye çok kişi katıldı. Bugün getirilmek istenen yapı aslında bizim taban inisiyatifini içeren önerilerimizi dışlama üzerinedir. Mesela KESK Meclisi, Merkez Temsilciler Kurulu 4 ayda bir tabanda seçilerek gelsin diye önerdik. Bu onların çıkarlarına uygun gelmedi. KESK Genel Kurulu'nda seçil- mesini tercih ettiler. Ki bu durum yöne- timi hantallaştırmak dışında hiçbir işe yaramıyor. Hâlbuki dinamik olan, hayatın içinden gelen bir tek kişi bile olsa daha farklı olur. Bizim bu önerilerimiz hâkim anlayış tarafından reddedildi.

Son olarak şunları söyleyeyim. Ben hayattan, mücadeleden umutluyum. İki insan bedenini açlığa yatırarak sesini bütün dünyaya duyurabiliyorsa; dışarıda iki insan, Acun ve Veli plastik mermilere ve gaza göğüs gerebiliyorsa, onların ya- nında duran insanlar baskılara rağmen direnişi ve umudu ayakta tutabiliyorsa, ben bunun toplumda yavaş yavaş yer eden tohumlar olduğunu düşünüyorum. Bu baskı mutlaka bir yerlerden kırılacaktır. Bu cendere sadece bizi değil, işçileri öğretiyor, farklı olan herkesi öğü- tüyor. Mesela Kılıçdaroğlu'nun "Adalet Yürüyüşü"nü bile toplumda bu kadar yankı bulması, kitlelerde arayış oldu- ğunu gösteriyor. Rahatsız olan kitleler var. Ve yolunu bulduğunda bu patlayacaktır. Benim umduğum bunun tabandan ve örgütlü bir şekilde olabilmesidir. Ki ör- gütsüz ve dağınık olan kitleleri bastırma konusunda bu ülkenin egemenleri ma- hirdir. Örgütlü olursa bastırma imkanı yoktur. Ya bir devrimci dalga bu faşizan gidişi durduracak ya da faşizm bizi yok edecektir.

Kamu emekçilerinin İstanbul'daki direnişi sürüyor

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçiler direnişlerinin 20. haftasını geride bıraktı.

30 Haziran günü direnişte olan KESK'li kamu emekçileri ile Nuriye ve Semih için Dayanışma, Mecidiyeköy metro-büs çıkışında bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Konuşmalarla gerçekleşen bildiri dağıtımında polisin "Sesiniz çok çıkıyor gereğini yaparız" tehdidine rağmen dağıtım planlandığı gibi sürdürüldü.

Yanı sıra her Pazartesi ve Çarşamba 15.00-19.00, her Cumartesi ise 14.00-16.00 arasında Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Kadıköy Altiyol'da oturma eylemleri yapılıyor. **1 Temmuz** günü Kadıköy Altiyol'da direnişçiler "ihbarcı, muhbir şebekeleriniz gün gelecek dağıtlacak. Gün gelecek hepiniz yargılanacaksınız" dediler.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda ise direnişçiler 2 Temmuz 1993 tarihinde

Sivas'ta yakılarak katledilen aydın ve sanatçıları andılar. Yapılan konuşmada "Pir Sultan'ı katleden de, Sivas'ı yakan da, 'Hayırlı olsun' diyen de, 10 Ekim'de katliam yapan da, KHK'ları çıkarana da aynı kişilerdir" denilerek Sivas Katliamı'nda devletin rolüne dikkat çekildi. Anma programının devamında ihraç edilen ve direnişte olan bir emekçinin bağlama çalmasıyla birlikte türküler söylenerek şiirler okundu. Anma programı Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) üyelerinin müzik dinletisi ile devam ederken semah dönüldü. Semaha çevreden de katılım olurken, çevredekilerin ilgiyle izlediği görüldü.

3 Temmuz günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda açıklama yapan direnişçiler muhalif olan tüm kesimlere ihraç, gözaltı ve tutuklama saldırıları yöneltildiğine dikkat çektiler. Direnişçiler "darbeyle mücadele" ve "terör" demagojisini teşhir ettiler. Torpille değil hak ederek

kazandıkları işlerinden hukuksuzca ihraç edildiklerine de değinen direnişçiler, açlık grevinin kritik günlerine giren Gülmen ve Özakça'nın serbest bırakılması ve işlerine iadelerini istedi. Direnişçi kamu emekçileri, sendikal faaliyetleri nedeniyle tutuklu bulunan yaklaşık 70 KESK üyesinin de serbest bırakılmasını istedikler. Açıklamanın okunmasının ardından Gülmen ve Özakça için hazırlanan kart ve mektupları göndermek üzere çarşı içinden geçilerek postaneye yürüyüş yapıldı.

Kadıköy Altiyol'da eylem sürerken direnişçi kamu emekçileri parasız, bilimsel eğitim ve barış istedikleri için ihraç edildiklerini söyleyerek, demokratik taleplerini elde ederek işlerine geri döneceklerini vurguladı.

5 Temmuz günü de eylemler sürerken OHAL ve KHK'lar teşhir edilerek Gülmen ve Özakça'ya dikkat çekildi.

Yüksel direnişi polis saldırılarına rağmen sürüyor

KHK'yla ihraç edilen kamu emekçilerinin Ankara Yüksel Caddesi'ndeki direnişi polis saldırılarına rağmen sürüyor.

29 Haziran günü öğle açıklaması için Yüksel Caddesi'nin Karanfil Sokak'taki girişinde bir araya gelen emekçiler, polis ablukası altındaki İnsan Hakları Anıtı'na doğru giden güzergahı polisin barikatla kapatması nedeniyle eylemlerini burada gerçekleştirdi. Eylemde söz alan direnişçilerden Veli Saçılık açlık grevi direnişçileri hakkında karalama amacıyla ortaya atılan "yiyip içiyorlar" yalanlarına değindi. Geçmiş ölüm orucu ve açlık grevi direnişlerinde de benzer yalanların ortaya atıldığını söyleyen Saçılık, talepleri kabul etmeyen devletin hapisanelerde gerçekleştirdiği katliamları hatırlattı. Akşam açıklamasında ise polis terörü ile iktidarın saldırıları teşhir edildi. Ertesi gün de eylem sürerken **1 Temmuz** günü eylemde de Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevine dikkat çekildi. **4 Temmuz** günü öğle açıklaması için alana gelenler polis terörüyle karşılandı. Veli Saçılık açıklama yapmaya başladığı sırada polis biber gazı sıkarak ve emekçileri darp ederek saldırıya geçti. Polisin emekçileri Karanfil Sokak'ta sürüklemesine rağmen destekçilerin araya girmesiyle birlikte emekçiler tekrar oturma eylemine başladı. Açıklamaya başlayan emekçiler, polisin bir kez daha saldırısına uğrarken Nazan Bozkurt, Nazife Onay ve Solmaz Saçılık gözaltına alındı. Eşinin gözaltına alınmasına tepki gösteren Veli Saçılık, işkenceyle gözaltına alındı. Gözaltı aracında polis biber gazı sıkarak işkencesini sürdürdü. **5 Temmuz** günü de polis öğle açıklamasına saldırarak direnişçi Erdoğan Canpolat'ı gözaltına aldı. Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) girişine kendisini zincirleyen Nazife Onay ve eylemi görüntüleyen Nazan Bozkurt gözaltına alındı.

Ankara'da direnişle dayanışmaya polis saldırısı

Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinin 114. günü olan 30 Haziran'da Nuriye ve Semih'le Dayanışma Platformu'nun her Cuma yapacağı dayanışma yürüyüşünün ilki yapıldı.

Saat 18.30'da Selanik Sokak'ta toplanan kitle slogan atmaya başladı. Kitle Sakarya Caddesi'ne yürüyüp basın açıklaması yapmak isterken, polis önce kitleye gaz ve plastik mermi ile saldırdı. Daha sonra kitle dağılmayınca gözaltı yaptı. İçlerinde direnişçi Nazife Onay'ın da bu-

lunduğu 11 kişi gözaltına alındı.

Saldırıdan sonra tekrar toplanan kitle ara sokaklardan yürümeye başladı. Yürüyüş sırasında Veli Saçılık "polis yürüyüşün yasak olduğunu ama basın açıklamasının yasak olmadığını" söyledi ve bu tutarsızlığı teşhir ederek çevredeki emekçileri de eyleme davet etti.

Kitlenin sloganlarla Sakarya Caddesi'ne gelmesinin ardından yapılan basın açıklamasında Nuriye ve Semih'in öldürülmek istendiği, yapılan eylemlere hak-

sız hukuksuz saldırdıkları söylendi.

Öte yandan, Konur Sokak'ta aralarında Bodrum direnişçisi Engin öğretmenin de bulunduğu 1 günlük destek açlık grevindekilere polis saldırarak asılan ozaliti aldı.

Bir süre Konur Sokak'ta bekleyiş devam ederken, polis bir kez daha saldırarak bir kişiyi gözaltına aldı. Saldırıya tepki gösterenler de polis tarafından tartaklandı.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!”

OHAL süreciyle beraber elinde bulundurduğu güç ve olanakları sınırsızca kullanan sermaye iktidarı, işçi sınıfına yönelik bir dizi hak gaspını, rafta beklettiği bir dizi yasayı bugünlerde gündemden indirmiyor. Dinci faşist iktidar kıdem tazminatının gaspından hafta sonu tatilinin iptaline, arabuluculuğun devreye sokulmasından esnek çalışmanın yaygınlaştırılmasına, grev yasaklarından her türlü işçi eylemi ve direnişine yönelik polis terörüne dek sayısız saldırıyla sınıf ve emekçilere yüklenmeye devam ediyor.

Sermaye iktidarı bütün bunları işçi sınıfının güçsüzlüğüne ve örgütsüzlüğüne dayanarak gerçekleştirmektedir. İşçi sınıfında büyük bir hoşnutsuzluk olsa da bu hoşnutsuzluk eyleme ve örgütlü bir güce dönüşemediği oranda sonuç değişmemektedir. Konfederasyonların mücadele kaçınıklıkları, esip gürlmelerine rağmen masa başına, hukuka ve diplomasiye sıkışan uzlaşmacı ve yer yer sınıfa ihanet içindeki tutumları işçi sınıfının sendikalara üye olan “örgütlü” kesimlerini de mücadeleden uzaklaştırmaktadır.

MÜCADELE DİNAMİĞİ

Yine de sermaye düzeninin bütün bu saldırılarına ve konfederasyonların tutumuna karşı birçok fabrikada işçiler eyleme geçmektedir. İşçi bölükleri özellikle fabrikalarında yaşadıkları sorunlara karşı, ekonomik-sendikal talepleri için grevler ve direnişler yoluyla mücadeleye atılmaktadırlar. Sınırlılıklarına, örgütsel ve politik zayıflıklarına, sendikal ihanetlere, baskı ve zorbalığa, yasaklara rağmen bir dizi fabrikada işçi eylemleri yaşanabilmektedir. Petkim, Chinatool Otomotiv, Diam Vitrin, AKG Termoteknik ve daha bir dizi fabrikadaki hareketli süreçler bunun güncel örnekleridir.

Bütün bu gelişmeler işçi sınıfındaki mücadele dinamiğine işaret etmektedir. Bu dinamiği ileriye taşımak, devrimci sınıf bilinciyle buluşturmak, örgütlü bir güç haline getirmek ertelenemez bir sorumluluk olarak önümüzde durmaktadır. Bu dinamik devrimci bir kanala akıttırmadığında kendi içinde sönmeye, sonuçsuz kalmaya mahkumdur. “İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” sözü tam da burada hatırlatılmayı hak ediyor. Devrimci olduğu koşullarda her şey olan işçi sınıfı, hakkı olanı alacak, emeğin dünyasını kuracaktır. Bunu gerçekleştirebilmek bugünden yarına çok yönlü bir çalışmayı gerektirmektedir.

EKONOMİK-SENDİKAL MÜCADELENİN SINIRLARI

Bugün harekete geçen, mücadele dinamiğine sahip olan fabrikalara ve alanlara bakıldığında ekonomik talepler ve sendikal haklar üzerinden bir sınırlılığa sahip olduğu görülecektir. Bu sınırlarda başlamış olsa dahi mücadele içinde işçi sınıfının politize olacağı, gelişeceği, değişip dönüşeceği açıktır. Ancak bu elbette ki kendiliğinden olmayacaktır. İşçi sınıfının kendiliğinden ulaşabileceği sınırlar mevcut düzeni aşamamaktadır. Kendiliğinden hareket, en iyi durumda dahi mevcut hakları genişletme sınırlarında kalmaktadır. Hatta harekete geçmenin, sendikal ihanetle, sermaye devletinin baskısıyla karşılaşmanın ve bu engelleri aşabilecek örgütlülükten ve bakıştan yoksun olmanın verdiği kendi gücüne güvensizlik ve boyun eğme tutumu ortaya çıkmaktadır. Ya da militan çıkışlara dönüşse de devamı getirilememektedir.

Özetle bu düzende ezilen, sömürülen, aşağılanan, köle görülen işçi sınıfı harekete geçmekte, fakat devrimci öncülüyle buluşmadığı koşullarda, düzeni aşma iradesini gösterememektedir. Ekonomik-sendikal sınırlardaki mücadeleyi büyütme kendiliğindenliği aşmakla mümkündür. Lenin’in “işçi sınıfına sosyalist siyasal bilinç dışarıdan verilir” sözü, devrimci öncünün rolünü ortaya koymaktadır.

Bu çerçevede yapılması gereken, işçi

sınıfını devrimci temellerde örgütlü bir güç haline getirmek, devrimci bir sınıf hareketi geliştirmektir. Öncelikle eyleme geçen sınıf bölükleriyle buluşmak, bağımızı güçlendirmek durumundayız. Bugün için ekonomik-sendikal sınırları aşmayan mücadele bakışını, süreç içerisinde düzene karşı devrimci bir bakışa dönüştürebilmek gerekmektedir. Zira komünistler için sınıf hareketine müdahale sorunu sendikal alana daraltılmamaz. Bugün eylem içerisindeki işçilerin çoğunluğu sendikal işçiler olsa bile işçi sınıfı devrimcileri bu sınırları aşmakla yükümlüdürler. Maddi kazanıma, fabrika içindeki koşulların düzelmesine ve esasında kendi dar çıkarlarına sıkışan mücadele hattını sınıfın çıkarları ve tarihsel hedefleri hattına evriltmek sınıf devrimcilerinin müdahalesine bağlıdır. Sendikal mücadele sınırlarındaki örgütlülük düzeyini aşabilmek de öncelikli görevler arasındadır. Sonuçta işçi sınıfına siyasal bir sınıf bilinci kazandırmak ve örgütlülüğünü arttırmaktır aslolan. Bu ise her adımda, her türlü gelişmeyi bu bakışla politikanın konusu yapabilmekle mümkündür.

Dolayısıyla mücadeleyi ücret (ekonomik-sendikal haklar) mücadelesinden çıkartmak, kazanımı buraya sıkıştırmayan bir bakışla hareket etmek gerekmektedir. Bizler için kazanımın kıstası işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin gelişmesi üzerinden olmalıdır.

“İşçiler, burjuvalara karşı koalisyonlar, birlikler oluşturmaya başlarlar; ücret mücadelesini birlikte verirler. Ara ara

yükselen isyanları beslemek için kendi içlerinde sürekli birlikler oluştururlar. Yer yer mücadele ayaklanma boyutuna varır. Zaman zaman işçilerin kazandığı olur, ama bu zafer geçicidir. İşçilerin mücadelesinin esas sonucu, o anki başarı değil, sürekli genişleyen birleşmeleridir.” (Komünist Manifesto, K. Marx-F. Engels)

Sınıf hareketini devrimci temellerde örgütlemek, devrimci bir sınıf hareketi yaratmak sistematik bir politik müdahaleyi gerektirmektedir. Bu ise ülkedeki ve dünyadaki siyasal gelişmeleri sınıfı eğitebilmek, sınıf bilinci kazandırmak demektir. Sınıfın tarihsel ve devrimci rolünü bilinçlere kazımak demektir. Bununla eşgüdümle olarak yürütülmesi gereken fabrika temelli örgütlenme çalışması, mücadelenin yarınlara güçlü girmesinin güvencesidir. Sendikal mücadelenin içerisinde bulunduğu bürokratik, işçi demokrasisinden uzak anlayışın karşısına sınıf sendikacılığı anlayışıyla çıkabilmenin, işçi sınıfının örgütlülük düzeyini sendikal örgütlülük düzeyinin ötesine geçirebilmenin yolu da fabrikalardaki devrimci taban örgütlenmelerinden geçmektedir.

Unutulmamalıdır ki, bilinç ve örgütlülük düzeyinin gelişmesi mücadele içerisinde olacaktır. Mücadelenin niteliği bu gelişimin de niteliğini belirleyen unsurlardan birisidir. Aralarındaki karşılıklı ilişkiyi ve bu ilişki içerisinde bizlerin, öncünün rolünü iyi kavrayabilmek ve bütünleştirebilmek gerekmektedir.

Yazaki'de direniş ve gözaltı saldırısı

Gemlik Serbest Bölge'de bulunan Yazaki fabrikasında işten atılan Dilek Gültekin, serbest bölge önünde direnişe başladı.

Yazaki'de kadına yönelik tacize karşı mücadele eden, kıdem tazminatının gaspına karşı haklarını savunan Dilek Gültekin 23 Haziran günü "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten atıldı.

3 Temmuz'da direnişe başlayan Gültekin, sabah saatlerinde Gemlik Serbest Bölge önünde gitti. "İşimi geri istiyorum", "Yazaki'de kullan at işçilik var!" dövizini ile içeri giren servisleri karşıladı.

Gültekin'in direnişe başlamasının ardından önce serbest bölgenin müdürü geldi ve orasının özel alan olduğunu, beklenemeyeceğini öne sürdü. Ardından polis gelerek OHAL bahanesiyle eylemin bitirilmesi gerektiğini söyledi, gözaltına almakla tehdit etti.

Yazaki ise servislerden barikat kurarak direnişçi işçinin önünü kapamaya çalıştı. Yarım saat servisleri bekletti ve çıkışları geç bıraktı. Yazaki yönetiminin direnişten oldukça rahatsız olduğu gözlenirken işçilerin ilgisi yoğundu.

Gültekin servisler çıkana kadar dövizlerini açık tuttu. Metal İşçilerin Birliği (MİB) de direnişçi işçinin yanında yer aldı.

DİRENİŞÇİ İŞÇİ GÖZALTINA ALINDI

Direnişe başlarken polis tarafından tehdit edilen Gültekin, saat 16.00 sularında gözaltına alındı.

Gemlik Polis Karakolu'na götürülen Gültekin, bir süre sonra serbest bırakıldı.

4 Temmuz sabahı da Serbest Bölge girişinde direnişe başlayan Gültekin, kısa süre sonra gözaltına alındı.

Saatlerce karakolda tutulan

Gültekin, akşam 18.00 sularında Gemlik Adliyesi'ne çıkarıldı. MİB'liler de destek için adliye bahçesinde beklerken saat 19.00'da Gültekin serbest bırakıldı.

"ASIL NEDEN KÖTÜ ÇALIŞMA KOŞULLARINA KARŞI SENDİKALAŞMA MÜCADELESİ"

Gazetemize konuşan Yazaki direnişçisi; Yazaki fabrikasında kötü çalışma koşullarının hüküm sürdüğünü belirterek özellikle kadın işçilere yönelik baskı, taciz ve darp mevcut olduğunu vurguladı. İŞKUR üzerinden işçi alımı yapan Yazaki'de sürekli işçi sirkülasyonu olduğunu, "kullan-at" işçiliğinin geçerli olduğunu belirtti.

Yazaki'de ücretsiz izinlerin ve 'istifa etti' diye gösterilerek işten atılmaların yaygın olarak görüldüğünü, kendisinin de Mart ayında ücretsiz izine çıkartıldığını ve bu sebeple şu an işsizlik Fonu'ndan yararlanmadığı örneği ile birlikte dile getirdi. Toplamda on üç ay boyunca özveri ile çalışan bir işçi olmasına rağmen "performans düşüklüğü" bahanesi ile işten atıldığını belirten Gültekin, asıl nedenin kötü çalışma koşullarına karşı verdiği sendikalaşma mücadelesi olduğunu altını çizdi.

Gözaltı saldırılarının yıldırma politikası olduğunu belirten Gültekin, "Direnmeye devam edeceğim" diyerek kararlılığını vurguladı.

İEKK: Dilek Gültekin ile dayanışmaya!

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK), Bursa Gemlik'teki Yazaki fabrikasında işten atılmasının ardından direnişe başlayan Dilek Gültekin'le dayanışma çağrısı yaptı.

İEKK'nın Gültekin'le dayanışmayı yükseltme çağrısında şunlar söylendi:

"Bir kadın işçi arkadaşımız, Dilek Gültekin Bursa Gemlik'ten sesini yükseltiyor. İşten atılmasına neden olan ne ise; boyun eğmeyi kabul etmediği ne ise; yükselen sesi bunları hayatlarımıza taşımakta, anlatmakta ve taraf olmaya çağırılmaktadır."

Dilek'in çalıştığı fabrika Yazaki. Yazaki'deki sömürüyü çalıştığımız fabrikalardan, iş yerlerinden yakından tanıyoruz elbet. Ama Yazaki yakın dönemde fabrikada yaşanan tecavüz girişimi ile gündeme geldi. Ve gördük ki Yazaki'de taciz ve tecavüz olayları olağanmış ve son olayda ismi geçen formen başta olmak üzere herkes biliniyor ve korunuyormuş. Yazaki işçisi bu sefer susmadı, sesini yükseltti, imza topladı ve formen işten atılana kadar da mücadeleye devam etti.

Bu sürecin sonunda patron bir fatura kesti ve Dilek'i işten attı. Gerekçe, performans düşüklüğü. Bir mücadele süreci sonucunda tüm patronların başvurduğu ortak gerekçe. Hatta Avon Kozmetik'teki gibi çalışmasına özel ödüller verdiği işçiyi bile atarken gerekçe budur. Her şey dingin ve temiz sulardaki gibi berrak ve dibine kadar görünürken bile demez ki 'ben seni sendikalaştığın için attım', 'sen mobbinge, tacize, tecavüze karşı olduğun için attım', 'sen kıdem tazminatının gaspına karşı geldiğin için attım.'

Dilek, işten atma saldırısına karşı 'işine ve onuruna' sahip çıktı ve fabrika önünde direnişe başladı. Yazaki patronu hemen devreye devletin kolluk güçlerini soktu. Dilek art arda gözaltına alındı. Sömürüye, tacize, mobbinge, sendika düşmanlığına, kıdem tazminatının gaspına karşı 'direnişi seçiyorum' diyen Dilek gözaltılar sonrası 'direnişe devam' dedi.

Fabrikalarımızdan, iş yerlerimizden, okullarımızdan, mahallelerimizden, meydanlarımızdan Dilek Gültekin için dayanışmayı büyütelim. Dilek'in sesini her yerde yükseltelim, taleplerini her yana yayalım."

Yazaki'den tacize ortaklık haberlerine erişim engelli

Yazaki fabrikasında Mayıs ayında bir kadın işçiye formen tarafından tecavüz girişiminde bulunulmuş, kadın işçilerin mücadelesi ile tacizci formen işten atılmıştı. Fabrikada "Sapık Mehmet" olarak bilinen formen Mehmet Göğebakan'ı koruyan ve tacizlerine göz yuman fabrika yönetimi de işçilerin hedefindeydi.

Bu süreçte fabrika yönetimini ve kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı tacizleri teşhir ederek Yazaki'den kadın işçilerin haklı mücadelesine gazetemizde ve internet sitemizde yer vermiştik.

Tecavüz girişimine göz yumması ve

ancak kadın işçilerin tepkileri sonrasında tacizciyi işten çıkarmasıyla teşhir olan Yazaki yönetiminin yardımına düzen yarğı koştı.

Tecavüz girişiminin haberinin verildiği ve "Kadın işçiler, tecavüzcünün başına saldırılarıyla da bilinmesine rağmen fabrika yönetimi tarafından görmezden gelindiğine dikkat çekti" ifadelerinin yer aldığı "Yazaki'de tecavüz girişimi ve fabrika yönetimine tepki" başlıklı haber Mudanya Sulh Ceza Hakimliği'nin 24 Mayıs tarihli 2017/387 sayılı kararı ile 5651 sayılı Kanun uyarınca Erişim

Sağlayıcıları Birliği tarafından erişime engellendi.

Yazaki'den kadın işçilerin Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) sosyal medya sayfasında paylaştığı açıklamaya yer verilen ve "Formenin bugüne kadarki tacizlerinde Yazaki yönetimi tarafından korunduğu ve tacize uğrayan bir kadın işçinin işten atıldığı ortaya çıkmıştı" ifadelerinin yer aldığı "Yazaki'de tepkiler sonucu tacizci formen işten atıldı" başlıklı haber de yine aynı ceza hakimliği tarafından 30 Mayıs tarihli 2017/410 sayılı kararı ile erişime engellendi.

TİS ve grev süreçlerinin ardından işçi kıyımları artıyor

Kıyım saldırılarını artıran kapitalistler, özellikle toplu sözleşme ve grev süreçlerinin ardından toplu işçi kıyımlarını devreye sokarken fabrikalar dikensiz gül bahçesine çevrilmek isteniyor.

İŞÇİLER TP GENEL MÜDÜRLÜĞÜ'NÜ İŞGAL ETTİ

Türkiye Petrolleri'nin (TP) bünyesinde yürüttüğü saha hizmetlerinin TPIC'e devredilmesi yönündeki kararın Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Berat Albayrak tarafından imzalanarak Bakanlar Kurulu'na sunulmasına tepki gösteren Petrol-İş üyesi işçiler, 5 Temmuz'da Genel Müdürlük binasını kısa süreliğine işgal etti. Daha önce sendikanın görüşme talebine yanıt vermeyen Albayrak'la görüşme sözü verince işçiler genel müdürlükten çıkarak eyleme son verdi. Sendika heyeti de görüşme yapmak üzere bakanlığa gitti.

Petrol-İş Sendikası, işçilerin güvencesizleşmesi ve işten çıkarılmalarına yol açacak karara karşı yaptığı açıklamada; "Bu karar geri alınana kadar mücadelemiz sürecektir. Güvencesizleşmeye, hizmet alımlarına ve taşeronlaştırmaya hayır! Türkiye Petrolleri halkındır, sonuna kadar sahip çıkacağız" dedi.

CEM BIALETTİ'DE TOPLU KİYIM

Kocaeli'de kurulu bulunan ve Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yetkili olduğu Cem Bialetti fabrikasında işçi kıyımı devreye sokuldu.

Mutfak malzemeleri üretimi yapılan fabrikada işçiler, geçtiğimiz dönem toplu sözleşme sürecinde grev yaparak haklarına sahip çıkmış ve süreç anlaşmayla sonuçlanmıştı. Grev yapan işçilerle toplu sözleşme imzalayan patron 10 işçinin işine son verdi.

İşten atma saldırısına gerekçe olarak patron, ekonomik sıkıntıları ve "küçülme" gerekçesini ileri sürdü.

İşten çıkartmaların yine devam edeceği de işçiler tarafından ifade ediliyor.

FORD OTOSAN'DA İŞE İADE DAVALARI SÜRÜYOR

Metal Fırtına'nın ardından Ford Otosan yönetimi ve Türk Metal çetesinin işbirliği ile işçilerin mücadelesi kırılmaya çalışılırken atılan işçilerin işe iade davaları sürüyor.

Ocak ayında işine son verilen Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) üyesi İlker Yavuz'un işe iade ve sendikal tazminat istemiyle açtığı davanın ikinci duruşması 4 Temmuz'da görüldü. Yavuz'un tanıklarının dinlendiği duruşmada tanıklar, ifadeleriyle işten atmaların haksızlığın ve sendikal faaliyete dönük Ford Otosan'ın hazımsızlığını ortaya koydu.

Şirket avukatlarının yazılı savunma talep ettiği dava bir sonraki celseye ertelendi.

SEK VE TAT'TA, TİS'İN ARDINDAN KİYIM BAŞLADI

Geçtiğimiz hafta grev arifesinde toplu sözleşme imzalanan SEK ve TAT'ta kıyım başladı.

Aldığımız bilgilere göre gündüz vardiyasında TAT'ta 25, SEK'te ise 11 işçi işten atıldı. Koç Holding'e bağlı fabrikalarda, yönetim kıyımına bahane olarak "küçülmeye gidiyoruz" yalanını ileri sürdü. Ancak işçiler bu kıyımın nedeninin söz-

leşme olduğunu belirtiyorlar.

Tek Gıda-İş şube yönetimi fabrikaya gelirken, aldığımız bilgilere göre şube başkanı işçilere "Benim yapacak bir şeyim yok" dedi.

GÜVENLİK SEN'DEN SİO AUTOMOTİV ÖNÜNDE EYLEM

Sendikalı oldukları ve kadro istedikleri için işten atılan taşeron güvenlik işçileri, 4 Temmuz'da Çorlu SİO Otomotiv fabrikası önünde basın açıklaması yaptı. Açıklama öncesi vardiya çıkışında işçilere dayanışma çağrısında bulunan DİSK Güvenlik Sen üyesi işçilerin basın açıklamasına fabrika temsilcileri dahi destek sunmadı. Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi'nin örgütlü olduğu SİO Otomotiv'de bu olumsuz tutum işten atılan işçiler tarafından tepkiyle karşılandı.

Basın açıklamasını okuyan güvenlik işçisi Uluç Gavazoğlu; "Bizler Sio Otomotiv'de çalışan taşeron güvenlik işçileriyiz. Bir başka deyişle güvencesiz güvenliklerimiz" diyerek SGK primlerinin ve AGİ'lerinin eksik yatırılmasını şikayet ettikleri için işten atıldıklarını belirtti. Toplu sözleşme ve güvenceli çalışma istediklerini belirterek mücadeleye devam edeceklerini söyledi. Eyleme DEV TEKSTİL, MİB, EMEP destek verdi.

Türk Metal'de işler eski tas eski hamam!

Metal Fırtına'nın ardından "değişim" sözü veren, sendikada demokratik işleyişi hayata geçireceğini iddia eden Türk Metal çetesinde işler "eski tas eski hamam" yürümeye devam ediyor.

17 Haziran'da gerçekleşen Ankara 1 No'lu Şube Genel Kurulu'nun ardından şubeye bağlı fabrikalarda koltuk kavgalarının yanı sıra Türk Metal-KOÇ işbirliği ile işçi kıyımları yaşanıyor.

Yıllarca Ankara 1 No'lu Şube'de saltanat süren Deniz Biçer'in genel kurul öncesinde emekli olacağını açıklamasının ardından Türk Metal şefinin yönlendirmesi ile Türk Traktör'den İbrahim Biçer genel kurul ile şube başkanlığı koltuğuna getirildi. Biçer'in şube başkanı seçilmesinin ardından TTF işçilerinin söylediğine göre işyeri baştemsilcisi Yusuf Çelebi "Benim altımdaki birini şube başkanı olarak atıyorsunuz da beni neden atamıyorsunuz? Madem öyle ben durmam sendikada" diyerek duruma tepki gösterdi. Haziran ayı sonunda Yusuf Çelebi ile birlikte yardımcısı Davut Çetin Türk Metal-KOÇ işbirliği ile işten atılırken, şubedeki koltuk kavgası Arçelik BMI'ye sıçradı.

Arçelik BMI'de de temsilciler Doğan Keleş, Bülent Saltık ve Zühtü Yeşilyurt bayram tatili öncesinde görevden alındı. Görevden alınan temsilcilerin yıllık izin dönüşü fabrikada çalışıp çalışmayacakları halen bilinmezken sendikadaki koltuk kavgasında sular durulacağına benzemiyor.

TTF ve Arçelik'ten gelişmeler hakkında görüştüğümüz işçiler, kimi işçilerin takım tutar gibi temsilci tuttuğunu, görevden alınanların ve yeni atanmaların yapıp ettiklerine bakmadan bu kavgada taraf olduklarını söylediler. Türk Metal'in MESS grup sözleşmesi öncesinde bir kez daha kendi saltanatını sağlama almaya çalıştığına dikkat çeken işçiler, ne temsilcilerden ne de Türk Metal çetesinden bir beklentileri olmadığını söylediler.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Açlık sınırı asgari ücretin üzerinde

Türk-İş "açlık ve yoksulluk sınırı" araştırmasının sonucunu açıkladı. Emekçilerin yoksulluğa ve sefalete mahkum edildiğini bir kez daha ortaya seren verilere göre, açlık sınırı asgari ücretin üzerinde 1.508,35 lira olarak belirlendi.

Dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapma-

sı gereken aylık gıda harcaması olarak tanımlanan açlık sınırı, geçtiğimiz yılın Haziran ayındaki 1.350,21 lira tutarından 1.508,35 liraya çıktı. Açlık sınırı bu yılın Mayıs ayında ise 1.528,67 lira olarak açıklanmıştı.

Dört kişilik bir ailenin gıda harcamasının yanı sıra giyim, konut, ulaşım, eğitim

ve sağlık gibi ihtiyaçları için zorunlu diğer aylık harcamalarının toplamı olarak kabul edilen yoksulluk sınırı ise geçtiğimiz yılın Haziran ayındaki 4.398 lira tutarından 4.913,19 liraya çıktı.

Yoksulluk sınırı Mayıs ayında 4 bin 979 lira olmuştu.

Vahşi kapitalizmin pençesi

Rosa Luxemburg 100 yıl önce, insanlığın önünde "Ya sosyalizm, ya barbarlık" biçiminde, üçüncü bir yolu olmayan net bir ikilem olduğunu dile getirmişti. Zira 20. yüzyılın başlarında kapitalizm emperyalist aşamaya geçmiş ve sistemin genel bunalımı başlamıştı. Kapitalist emperyalizmin yapısal sorunları ve çelişkileri her alanda keskinleşip ağırlaşmıştı. Ekonomik bunalım ve egemenlik mücadelesi emperyalist bir dünya savaşını hazırlamış, 1914 yılına gelindiğinde ise insanlık, ilk emperyalist dünya savaşının büyük dehşet ve yıkımıyla tanışmıştı.

Rosa'nın, 20. yüzyılın başında, bunalımların ve savaşların ateşi içinde, insanlığın ve uygarlığın önüne, ya sosyalizmin zaferi ile kurtuluş ya da barbarlık içinde yok oluş biçiminde ortaya koyduğu seçenek bugün çok daha büyük bir aciliyet ve yaşamsal bir önem kazanmıştır.

21. yüzyılın başlarındayız. Kapitalizm sınırlarına dayanmış ve insanlık yol ayrımına gelmiş bulunuyor. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları bir an önce inisiyatifini eline almazlarsa, insanlık, uygarlık ve doğa hızla yok oluşa doğru sürüklenmekten kurtulamayacaktır. Zira dünyamızın hiç bu kadar riskli olmadığı, hemen tüm alanlarda tehlikenin bu boyutta büyümediği gerçeği artık herkesçe kabul ediliyor. Dünyamız ve üzerindeki canlı yaşam kapitalist emperyalist barbarlık sonucu tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar devasa yaralar almış, bazı konularda dönüşü olmayan sonuçlar oluşmuş bulunuyor. Barbarlığın durdurulmaması halinde insanlıkla birlikte sadece tüm canlı yaşam değil, gezegenimiz de yok olmaya doğru yol alıyor. Bilim insanları sayısız bilimsel araştırma ve olgularla bunun sayısız verilerini de ortaya koymuş bulunuyorlar.

Bugünün dünyasına damgasını vuran temel olaylar ve bu olayların yol açtığı sarsıcı ve yıkıcı gelişmeler ve sonuçlar yukarıda söylenenleri kanıtlayacak nitelikler taşımaktadır.

KAPİTALİST BARBARLIKLA YOK OLUŞ YA DA SOSYALİZMLE KURTULUŞ

Ekonomik boyutu öne çıksa da kapitalist dünya çok boyutlu ve çok yönlü bütünsel bir kriz içindedir. Emperyalist hegemonya krizi, bunun sonucu olarak

emperyalist nüfuz mücadelelerinin kızışması, militarizmin, saldırganlığın ve savaşların olağanlaşmasına iklim krizi, gıda krizi, enerji krizi, su krizi, yöneteme krizi, büyük çaplı zoraki göç krizi, kitle imha silahları, insan kaynaklı çevre felaketleri, ekolojik bozulma, biyolojik çeşitliliğin azalması, ekonomik eşitsizlik, toplumsal kutuplaşma, servet-sefalet uçurumu vb. olgular da eklenince insanlığın karşı karşıya kaldığı felaketin boyutları daha net anlaşılır hale gelmektedir.

Yüzlerce uzman tarafından hazırlanan Dünya Ekonomik Forumu "Küresel Riskler" raporu bu konularda çarpıcı bilgiler içeriyor. Tüm bu olgular kapitalist dünyanın içinde bulunduğu çok yönlü krizin yansımalarıdır.

Kapitalizmin sözü edilen bu kriz sarmalları ve onların sonuçları karşılıklı olarak birbirini besleyip tetiklemede ve giderek daha da azgınlaştırmaktadır. Tüm bunlar da gösteriyor ki kapitalizm insan ve doğayı hoyratça sömürüp yağmalamadan, yıkıma sürüklemeyen yol alamıyor. Ama artık sınırlarına da dayanmış, insanlık ve uygarlık için büyük bir tehdit haline gelmiştir. Tıkanan ve sürdürülemez hale gelen sistem, envai çeşit sorunları çığ gibi büyütülmektedir. Neden olup ürettiği ve insanlığın başına musallat ettiği hiçbir sorunu çözemediği gibi

bunlara sürekli yenilerini eklemektedir.

Bundandır ki "Artık dünyada hiçbir şey yolunda gitmiyor", "İnsan soyu ve gezegenimiz tehlikededir" gibi cümleler, dünyayı yöneten kimi asalaklar takımı da dahil artık herkesin dile getirdiği sıradan gerçeklerin ifadeleridir.

Emperyalist kapitalizm insanlığı ve canlı yaşamı sadece yoksulluk, açlık, hastalık, nükleer, biyolojik ve kimyasal silahlar üreterek, savaşlara daha yaygın başvurarak tehdit etmiyor. O, aynı zamanda doğanın hoyratça yağmalanmasının bir sonucu olarak muazzam düzeyde bir iklim ve çevre sorununu yaratarak gezegeni büyük bir felaketle yüz yüze getirmiş bulunuyor. Kapitalizmin aşırı kâr güdüsü sadece emeği değil, doğayı da metalaştırıyor. Doğanın metalaşması ve sınırsızca sömürülmesi ise ekolojik yıkımı koşullamakta, doğayı ve yaşamı yıkıma sürüklemektedir.

ÇOK YÖNLÜ KRİZLER VE SONUÇLARI

Daha dün, 1989'da Berlin Duvarı yıkıldıktan sonra "tek kutuplu dünya"nın ortaya çıktığını ve ABD'nin dünya çapında politikayı biçimlendirebilecek ve dünyanın kaderini belirleyecek tek güç olduğunu, önündeki engellerin "Doğu Bloku"nun yıkılışıyla ortadan kalktığını, diğer güç odaklarının ise ABD'nin dünya

liderliğini kabul etmekten başka seçeneklerinin kalmadığını ilan etmişlerdi. Liberal-kapitalist ekonomik modelden başka bir alternatifin bulunmadığını, dolayısıyla sınıf çatışmalarının da son bulduğunu da iddialarına eklemeyi ihmal etmemişlerdi.

Ne var ki bu palavraların ömrü çok kısa oldu. Artık tek kutuplu dünyadan ve liberal kapitalist ekonominin alternatifsizliğinden söz eden kalmadı.

İkinci paylaşım savaşı sonrası dönemle başlayan ve '70'li yıllara kadar devam eden dönem, kapitalizmin iktisadi canlanma ve büyüme dönemiydi. '70'li yıllara gelindiğinde ise kapitalist dünya ekonomisinin çözümü kesilmek üzereydi. Dolayısıyla 2008'de Amerika'da kendini ortaya koyan finansal sistemin çöküşü, '70'li yıllardaki krizin devamıydı.

Kapitalist dünyanın yapısal iktisadi bunalımına emperyalist rekabet, hegemonya krizi ve savaşlar eşlik ediyor. Doğu Bloku'nun yıkılışını izleyen I. Körfez Savaşı, ABD'nin sarsılan dünya egemenliğini yeniden güçlendirmek ve rakipleri karşısında inisiyatifini korumak amacıyla dayalı bir ilk girişimdi ve yeni bir savaşlar serisinin de başlangıcıydı. Somali, Haiti ve 1998'de NATO'nun Yugoslavya savaşı bunun ardından geldi. 2001'de ise "21. yüzyılın savaşları" ilan edilmiş, hemen

çesinde kıvranan dünya

ardından Afganistan ve 2003'te Irak hedefe çakılmıştı. Bu ülkelere yönelik emperyalist işgal ve savaşlar, -tikindirici bahaneler bir tarafa bırakılırsa- sistem için ve sistemin jandarması olan ABD için şu ya da bu nedenden dolayı sorun oluşturan ülkelere boyun eğdirmek, bu bölgelerde egemenlik oluşturmak ve bunu pekiştirmek amacı taşıyordu. Bu o dönem ABD ve onun eteğine tutuşan emperyalistlerin ortak amacıydı.

Bu böyle olmakla birlikte, Amerikan emperyalizminin daha stratejik hedef ve amaçları da vardı. ABD emperyalist dünya içindeki hegemonyasını güçlendirmek, kendisine rakip olarak öne çıkma potansiyeli taşıyan öteki emperyalist odakları denetim altında tutmak istiyordu. Gerçek ve potansiyel rakiplerine nefes aldirmayarak, onları kendisine mecbur kılmak, özellikle de Rusya ve Çin gibi emperyalist devleri kendi bölgesel güç sınırlarına hapsedmek ve böylece rakipsiz dünya gücü olmak ABD'nin stratejik hesap ve amacıydı. '90'lardan bu yana sürdürülen emperyalist saldırganlık ve savaşların gerisinde ABD'nin rakiplerinin sahneye çıkmasını önlemek ve böylece rakipsiz dünya gücünü korumak vardır.

Bu tutum ve buna dayalı girişimler tek kutuplu dünyanın sonunu ve "yeni" düzensizlikleri getirmekle kalmadı, bir kez daha emperyalist savaşları da insanlığın gündemine sokmuş oldu. Ortadoğu bunun ana sahası haline geldi. Zira Ortadoğu, dünya egemenliği için vazgeçilmez önemdedir ve dünyaya hakim ol-

manın yolu buradan geçmektedir. ABD, AB, Rusya ve Çin'in Ortadoğu üzerinde birbirleriyle kıyasıya bir hegemonya rekabeti içinde olmaları ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşını zorlamaları, bölge devletleriyle kirli pazarlıklara ve anlaşmalara dayalı ilişkiler, stratejiler geliştirmeler bu ihtiyacın bir sonucudur.

Hegemonya krizindeki ve emperyalistler arası ilişkilerdeki sertleşmenin bir sonucu olarak emperyalist dünyada iç saflaşma ve çatışmalar keskinleşmekte, bunun tetiklediği yerel savaşlar yaygınlaşmakta ve dünya savaşı tehlikesi giderek büyümektedir. Ortadoğu ve Asya-Pasifik'teki sıcak gelişmeler emperyalist odakların daha büyük savaşlara hummalı bir hazırlık içinde olduklarını göstermektedir.

Emperyalist kapitalist sistem çok yönlü bunalımını dışarıda saldırganlık ve savaşlara daha fazla baş vurarak, toplumların iç siyasal bünyelerinde ise siyasal gericiiliği ağırlaştırarak, dikta rejimlerine geçişe hazırlanarak ve giderek faşizmin kurumsallaşmasının yollarını döşeyerek atlatmaya çalışmaktadır. Zira sosyal hak ve kazanımlara yönelen kuralsız ve insafsız sömürü ve yağmayı kölelik koşul-

larında sürdürmek hedefi, "teröre karşı mücadele" adı altında demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesini zorunlu kılmaktadır.

SINIFIN, EMEKÇİLERİN VE HALKLARIN DİRENİŞİ

Yukarıda özetlenen tüm bu gelişmelerin yaratacağı kaçınılmaz sonuçlar arasında öne çıkacak olan olgulardan birinin ne olacağını ise sistemin elitleri ve uzmanları itiraf etmektedir. Bu, "sosyal patlama" ve "toplumsal şiddet" olarak tanımlanmaktadır. Gelmesi kaçınılmaz olan büyük sosyal fırtınalardan korktukları ve bunu engellemek istedikleri için, dünyanın egemenleri, "adaletli gelir"den ve "eşitlik"ten ikiyüzlüce de olsa daha çok söz etmek zo-

runda kalmaktadırlar. Fakat sözü edilen "adaletli gelir" ve "eşitlik" kapitalizmin doğasına aykırıdır ve mevcut haklar da kapsamlı bir şekilde tasfiye edilmektedir. Kendi işçi sınıfına ve emekçilerine onları yatıştırabilecek tavizler vermek olanağını tüketmiş bulunan, var olan kısmi hakları bile artık katlanılamaz yük kabul eden emperyalist burjuvazi, daha sert saldırı paketleri uygulamakta ve daha ağır olan-

ları da uygulamak üzere hazırlamaktadır.

Tüm dünyada çeşitli vaatlerle iktidara gelen düzen partileri, sermayenin reform paketleri adına gündeme getirdikleri kemer sıkma politikalarını uygulamakta, yeni iş yasalarına, emeklilik yaşının yükseltilmesine, toplu tensikatlarla ve daha bir dizi yıkım saldırısına onay vermekte, böylece sermaye sınıfının hizmetçileri olduklarını ortaya koymaktadırlar. İşçi ve emekçiler kendi deneyimleri üzerinden bu gerçeği daha fazla görüp anlamaktadırlar. Dolayısıyla dünyanın her yerinde olduğu gibi AB'de de klasik burjuva düzen partilerine, burjuva parlamentolara, parlamenter demokrasiye, seçim sandıklarına gitmeyerek burjuva seçim aldatmacasına karşı inançsızlıklarını yansıtmaktadırlar. Burjuva politikacılar ve liderlere hırsız, mafya, sahtekâr ve dolandırıcı yakıştırmaları da yine bunun göstergesidir.

Bunun içindir ki dünya işçi sınıfı ve emekçileri, emperyalist kapitalist barbarlığa karşı kaderlerini eline alma çabası göstermekte, direnme yolunu tutmakta, kurtulmak için bir çıkış yolu aramaktadırlar. Dünya genelinde işçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve ezilen halkların kapitalist sömürüye ve talana, baskıya ve teröre, emperyalist saldırılara ve savaşlara, doğanın tahribatına karşı yıldan yıla daha geniş kitleler halinde harekete geçmeleri, bu çıkış arayışının ve kurtuluş özleminin ifadesi olmaktadır. Devrimci bir önderlikten, devrimci bir program ve hedeften yoksun bulunsalar da işçiler, emekçiler ve halklar direnme yolunu seçiyorlar. İşçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların direnişi hemen her ülkede, özgün koşullara bağlı olarak grevler, direnişler, işgaller, genel grevler, kitle gösterileri, isyanlar, silahlı direnişler, gerilla mücadeleleri vb. biçiminde kendini göstermektedir.

Halkların ve emekçilerin öne çıkan bu direnişleri, sosyal-siyasal mücadelelerinin yeni dalgası olmakta, daha büyük sosyal patlamaların gelmekte olduğunu bildirmektedir. Bu durumda, bütün gelişmeleri devrim doğrultusunda örgütlemek için fırsata çevirmek, yarının sert sınıf mücadelelerine her düzeyde ve biçimde hazırlanmak, güncel ve tarihsel bir sorumluluk olarak devrimcilerin önünde durmaktadır.

Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları bir an önce inisiyatifini eline almazlarsa, insanlık, uygarlık ve doğa hızla yok oluşa doğru sürüklenmekten kurtulamayacaktır. Zira dünyamızın hiç bu kadar riskli olmadığı, hemen tüm alanlarda tehlikenin bu boyutta büyümediği gerçeği artık herkesçe kabul ediliyor.

"Katar'a yönelik ambargo devam edecek"

Geçtiğimiz günlerde batılı emperyalistlerle Katar krizinin tarafları arasında yapılan görüşmelerin ardından Katar, kendisine abluka uygulayan Suudi Arabistan, BAE, Mısır ve Bahreyn'in sunduğu "talep listesi"ni reddettiğini duyurmuştu.

Dört ülkenin dışişleri bakanları ise 5 Temmuz'da Mısır'da bir araya geldi. Görüşmenin ardından yapılan ortak açıklamada, talep listesine yanıt veren Katar'ın "kayıtsız ve ciddiyetten uzak" tutum sergilediği belirtilirken ambargonun devam edeceği ifade edildi.

Suudi ve Mısır dışişleri bakanlarının

yaptıkları açıklamalarda, "talep listesi"ni Katar'ın reddettiğine değinilerek "ambargonun devam edeceği", sürecin nasıl bir şekilde devam edeceğinin ise önümüzdeki günlerde "uygun bir zamanda" belirleneceği ifade edildi.

Suudi Dışişleri Bakanı Adil el-Cubeyr "Türkiye'nin tarafsızlığını sürdürmesini temenni ediyoruz" ifadelerini kullandığı konuşmasında şunu belirtti: "Katar'a yönelik siyasi ve ekonomik ambargo devam edecek. Uygun zamanda uluslararası kanunlar çerçevesinde ek adımlar atacağız."

Mısır Dışişleri Bakanı Samih Şükri

ise Katar'ın olumsuz tavrına işaret ederek dört ülkenin çekincelerinin karşılık bulmadığını söyledi. Katar'ın 6 başlıkta adım atmasını beklediklerini ifade eden Şükri; Katar'ın, Körfez ülkeleriyle arasındaki sorunlara dair çerçevenin sunulduğu, Riyad'da 2013 ve 2014'te yapılan iki anlaşmaya tam olarak uyulması vurgusu yaptı. Şükri'nin sıraladığı başlıklar arasında "teröre karşı savaş" demagojisi de yer alırken, öne çıkan bir diğer başlık ise, Mayıs ayında Trump'ın Suudi Arabistan ziyaretinde yapılan Arap İslam-Amerikan Zirvesi'nde varılan sonuçlara uyulması oldu.

Kıbrıs sorunu: Çözümün engelleri, çözüm gücü olamaz!

Geçtiğimiz günlerde garantörlük sıfatı taşıyan İngiltere, Yunanistan ve Türkiye'nin katılımı ile İsviçre'nin Crans-Montana kentinde bitmek bilmeyen bir Kıbrıs Zirvesi daha gerçekleştirildi. Yeni olan, zirveye bu kez AB'nin de katılmış olmasıydı. BM'nin ev sahipliğini yaptığı bu zirve de yine sudan bahanelerle yarım kaldı. Söz konusu zirve şu sıralar yeniden toplanmış bulunuyor.

Zirveye, Kıbrıs Rum ve Türk temsilcilerinin yanı sıra, Türkiye'nin Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, Yunanistan Dışişleri Bakanı Nikos Kotzias, İngiltere Dışişleri Bakanı Boris Johnson, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin Kıbrıs Özel Danışmanı Espen Barth Eide, AB Komisyonu Başkan Yardımcısı Frans Timmermans ile Dışişleri ve Güvenlik Politikaları Yüksek Temsilcisi Federica Mogherini katıldı. Zirvenin iki hafta süreceği belirtiliyor.

Taraflar "çözüm çok yakın" mealinde açıklamalar yapıyor. Bazıları zirveyi çözüm için "tarihi bir fırsat" olarak niteliyor. BM Genel Sekreteri ise aceleci davranılmaması gerektiği yönünde telkinlerde bulunuyor.

ZİRVENİN GÜNDEMİ VE TARAFLARIN HESAPLARI

Zirvenin gündemini Türk ve Rum kurucu devletlerin haritalarının yeniden belirlenmesi, toprak paylaşımı, dönüşümlü başkanlık ile güvenlik ve garantörlük sorunları oluşturuyor. Demek oluyor ki, kimi ayrıntılardan arındırıldığında, görünürde tartışmaların özünü 2 devletin siyasi eşitliğine dayalı federal bir çözüm oluşturacaktır.

Bu çerçevede Kıbrıs Rum yönetimi ve Yunanistan için asıl sorun, Türk askerlerinin adadaki varlığı ve Türkiye'nin Kuzey'deki siyasi egemenliğidir. Kıbrıs Rum yönetimi ve Yunanistan, Türk sermaye devletini işgalci bir güç olarak görüyorlar. Haliyle Türkiye'nin Kıbrıs'taki askeri varlığını da işgalci bir güç olarak niteliyorlar. Ve dahası, Türkiye'nin Kıbrıs Barış Harekatı adı altında 1974 yılında gerçekleştirdiği işgalden bu yana geçen süre zarfında Kuzey'de bir etnik arındırma yaptığını, Türkiye'den bir nüfusu buralara yerleştirdiğini belirtiyorlar. Bütün bunlardan hareketle, Türkiye'nin Kıbrıs'taki askeri varlığına son verilmesini, bununla birlikte aradan geçen süre içinde sonradan getirilip Kuzey Kıbrıs'a yerleştirilenlerin de tahliye edilmesini, doğal olarak bu nüfusun yerleştirildi-

ği söz konusu bu toprakların tekrardan kendilerine geri verilmesini istiyorlar. Ek olarak, garantörlük sisteminin kaldırılmasını, Kıbrıs'ın AB üyesi olması nedeniyle Kıbrıslı Türklerin de AB güvencesi ve garantörlüğü altında olacağını ve istenirse BM ve AB'nin oluşturacağı bir güvenlik gücü kurulabileceğini, adada Türk askerine ihtiyaç olmadığını belirtiyorlar.

Buna karşın, Türk sermaye devleti, gelinen noktada asker sayısını bir miktar düşürmeyi ve egemenliği altındaki toprağın %7 kadarını Rumlara vermeyi kabul ediyor. Ama garantör sıfatını, bu sığa bağlı olarak adada asker bulundurma, 1974'ten sonra KKTC vatandaşı olanların adada kalması ve dönüşümlü başkanlık sistemine tabi bir federal sistemde ısrar ediyor. Adadaki askeri varlığının, demek oluyor ki işgalciliğinin kalıcı olmasını istiyor.

Sonradan Kuzey Kıbrıs'a yerleştirilen Türk nüfusa gelince, onları geri götürmeyi kabul etmediği gibi, Güney Kıbrıs'ın AB üyesi olmasından yararlanmak gibi utanmazca talepler ileri sürebiliyor. Eşitlik adına, söz konusu insanların vatandaş olarak kabul edilmesini ve AB üyesi olmaktan kaynaklı vizesiz giriş, seyahat özgürlüğü, yerleşim ve mülk edinmek gibi tüm haklardan yararlandırılmaları talebinde bulunuyor.

İNGİLTERE İSE ADADAKİ HAVA VE DENİZ ÜSLERİ İÇİN GARANTİ İSTİYOR

Hangi taraftan bakılırsa bakılınsa, sorun tam bir kördüğündür. Tarafların diplomasi gereği ettikleri sözlerin hiçbir samimiyeti ve gerçek yaşamda hiçbir karşılığı yoktur. Tüm taraflar, sözde sorunun çözümü adına toplanan tüm zirvelerde ısrarla kendi çıkarlarını öne çıkar-

makta, bunların garantisini istemekte, buna uygun bir duruş sergilemektedirler. Örneğin iki taraf da güvenlik ve garantörlük konusunda çok ısrarlıdır. Ancak biliyoruz ki onların güvenlik dedikleri, özellikle Türk sermaye devletinin ısrarlı olduğu şey, kirli çıkarlarıdır. Garantörlük ise onlar için karanlık hesaplara dayalı askeri müdahale ve işgal hakkına sahip olmak demektir. Nitekim, garantör Rum kesiminin ENOSIS hedefi ile 1963 yılında darbe yaptığı da, Türk sermaye devletinin 1974 yılında, hem de "barış harekatı" yalanı ile Kıbrıs'ı işgal ettiği de bilinmektedir. Keza, İngiltere'nin Kıbrıs'ta yılları bulan sömürgeci varlığı da...

Tüm bu nedenlerledir ki söz konusu zirvelerden bir çözüm çıkmamıştır. Bu zirveden de gerçek bir çözüm çıkmayacaktır.

SORUNUN TEMELİ, ÇÖZÜMÜN ENGELLERİ VE GERÇEK ÇÖZÜM

Kıbrıs sorunu on yılların sorunudur. Bu süre zarfında sorunun çözümü adına sayısız zirveler düzenlenmiş, çok hükümet ve çok lider eskitilmiştir. Yoğun müzakerelere tanık olunmuştur. Ama, hiçbirinde kayda değer bir sonuç alınmamıştır. Bu kez de alınmayacağını tahmin etmek zor değil. Peki ama, üstelik de çözümün önünde engel olan, olduğu da defalarca kanıtı, adı geçen gerici güç odaklarının birden bire, hem de "hızlı çözüm"cü kesilmelerinin nedeni nedir? Uzun denebilecek bir süredir kendisine ancak diplomasinin geri planında yer bulabilen Kıbrıs sorunu niçin birden bire yeniden ön plana gelmiştir?

İsrail işgali altında bulunan Filistin sahillerinden başlayarak Kıbrıs'a uzanan bölgede devasa miktarda doğalgaz

kaynaklarının var olduğu tespit edildi. Bu doğalgaz rezervlerinin miktarı henüz tam olarak bilinmemekle birlikte, tahminen 60 trilyon metreküp olduğu belirtilmektedir. En başta İngiltere, Türk sermaye devleti ve Kıbrıs Rum yönetimi olmak üzere, tüm gerici güçlerin Kıbrıs sorunu konusunda birden bire "hızlı çözüm" için harekete geçmelerinin gerçek nedeni, iki ulustan işçi ve emekçilerin gerçek bir özgürlüğe, eşitliğe ve barışa duydukları özlem olmayıp, işte bu zengin doğalgaz rezervlerinin keşfedilmiş olmasıdır. İki ulustan işçi ve emekçilerin çıkarları, özgürlüğe, eşitliğe ve barışa susamışlıkları ve nihayet adanın bir barış adası haline gelmesi, egemenlerin zerre kadar umurunda değildir. Onların tek derdi sözü edilen zengin doğalgaz kaynaklarına el koymak ve bunları yağmalamaktır. Tüm kavgaları bunun içindir.

Nitekim enerji tekelleri, bu serveti yağmalamaya başlamak için çoktan el ovaşturmaya başladılar bile. Örneğin, ABD Dışişleri Bakanı'nın yöneticisi olduğu petrol şirketi Kıbrıs Rum Yönetimi ve İsrail ile birlikte şimdiden Kıbrıs'ın güneydoğusunda doğalgaz arama çalışmaları yürütüyor. Bir diğer yandan ise Fransız Total ve İtalyan Eni şirketleri sondaj çalışmaları için acele ediyorlar.

ABD'si, İngiltere'si, Fransa'sı, İtalya'sı ile emperyalist büyük devletler başta olmak üzere, Kıbrıs üzerinde hak iddiasında bulunan, Türk sermaye devleti ve Yunanistan yönetimi gibi tüm gerici güç odakları çözümün gücü değil, tam tersine çözümün önündeki engellerdir. Çok doğal olarak, çözümün önünde engel teşkil edenler çözüm gücü olamazlar.

Kıbrıs sorununun yegane çözümü birleşik sosyalist devrimdir. Emperyalist ve gerici her türlü ilhaktan ve işgalden arındırılmış, gerçek bir barış adası olan, özgür ve eşit sosyalist cumhuriyetlerden oluşan federatif Kıbrıs'tır. Hiçbir gerici güç odağı iki ulustan işçi ve emekçilere bunları sunamaz. Gerçek ve kalıcı bir özgürlük, eşitlik ve barışın mimarı, sadece ve sadece, sorunun çözümünün önünde engel olan emperyalist ve gerici güçleri sosyalist devrimin zaferiyle yenilgiye uğratacak olan iki ulustan işçi ve emekçilerdir.

Dolayısıyla Kıbrıs sorununun çözümü bitmek bilmeyen zirvelere değil, adadaki işçi ve emekçilerin birleşik devrimci bir inisiyatif sergileyip sergilemeyeceklerine bağlıdır.

Sömürü çarklarında öğütülen kadın işçiler

Kamboçya'da hüküm süren vahşi kapitalizmin yasaları bir kez daha basına yansıdı. Nike, Puma, Asics ve VF Corporation'a üretim yapan dört fabrikada bir yıl içerisinde 500'den fazla işçi hastaneye kaldırıldı. Yalnızca 2016 Kasım ayında üç gün içinde 360 işçi bayıldı. Daha önce H&M'in fason fabrikalarında çalışan kadın işçilerin kötü çalışma koşulları gündeme gelmişti. Toplu bayılma olaylarının ardından *The Observer* ve Danimarkalı araştırmacı medya grubu *Danwatch*'ın yaptığı araştırmalar Kamboçya'daki çalışma koşullarını bir kez daha gözler önüne serdi.

UCUZ İŞ GÜCÜ CENNETİ

Ülkede üretilen konfeksiyonun en büyük alıcısı durumundaki The Gap'ten Bobbi Silten, katıldığı bir programda şunları dile getirdi: "Kamboçya'daki birçok bayi ile epey eskiye dayanan ilişkilerimiz var. Ülke son 10 yıldır en fazla kaynak üreten 10 ülkenin en tepesinde. Dolayısıyla orada olmak bizim için vazgeçilmez bir durum. Kanaatimizce orada bulunmamızın nedenlerinden biri, Kamboçya'da uygulamaya konulmuş olan emek standartları..." Bu sözler, emperyalist tekellerin Kamboçya'yı nasıl da ucuz bir iş gücü cenneti olarak gördüğünün itirafı niteliğindedir.

Kendisi gibi diğer Orta Asya ülkelerinin kaderini paylaşan Kamboçyalı işçi ve emekçiler emperyalist tekellerin kâr hirsinin kurbanı oluyorlar. Düşük ücretler, sosyal hakların gaspı, güvencesiz ve kötü çalışma koşulları Kamboçyalı işçi ve emekçilerin kronik sorunlarıdır. Bir başka deyişle Kamboçya'da işçi sınıfı, yaşamını ağır sefalet koşulları içinde sürdürmeye çalışıyor.

Bunun yanı sıra; sarı sendikaların uğursuz rolü ve işçi eylemlerine yönelik polis vahşeti de Kamboçya'da örgütlenmenin ve hak mücadelesinin handikapları arasında yer alıyor. Ancak sefalet koşullarına karşı işçilerin öfkesi de sokaklarla buluşuyor. 2014 yılında asgari ücret zamları için işçiler sokağa çıkmış, çatışmalarda 10 işçi katledilmiş, 30 işçi ise tutuklanmıştı. Buna rağmen eylemleri 2015 yılında da devam eden işçiler yine azgın saldırı ile karşı karşıya kalmışlardı. Kamboçya'daki işçilerin en önemli talepleri arasında yer alan asgari ücretin yükseltilmesi talebi, Kamboçya'da hala en yakıcı sorundur. Bugün Kamboçya'da asgari ücret 150 dolar. İşçi Hakları Birliği'nin açıkladığına göre geçinmek için ge-

rekli olan miktar ise 380 dolardır.

KADIN İŞÇİLER İÇİN CEHENNEM DAHA SICAK

Dünyanın en büyük giyim satış mağazasına sahip İsveç tekeli H&M'in Kamboçya'daki fabrikalarında çalışan kadın işçilerin durumu 2016 yılında da basına yansımıştı. İşçilerle 3-6 aylık kontratlar yapıldığı, en küçük bir sebepte bu kontratların iptal edildiği, cinsel tacizin yoğun olarak yaşandığı ve hamile kalan kadınların işten atıldıkları, bu sebeple kadınların gizlice kürtaj oldukları ve hatta kürtaj sırasında kadınların öldüğü, tuvalete gitmelerine izin verilmediği ve tuvalete gidişlerin önüne geçmek için işçilere daha az su verildiği gibi bilgiler, Kamboçya'da hüküm süren insanlık dışı çalışma koşullarının tablosunu sunmuştu.

Yaşanan toplu bayılmaların ardından hazırlanan araştırma raporlarında ise çoğunlukla kadın işçilerin çalıştığı hazır giyim sektöründe kadın işçilerin açlıktan ve yorgunluktan bayıldığı tespit edildi. Kadın işçilerin haftanın altı günü, günde on saat ve 37 dereceyi bulan aşırı sıcaklarda, havalandırma olmadan çalıştırıldıkları da rapora yansıdı.

Hazır giyim sektöründe uluslararası tekellerin ülkedeki fason fabrikalarında tercih edilen kısa dönemli sözleşmeli çalışma yöntemi ise kadın işçileri kötü

çalışma koşullarına karşı sessizliğe mahkum ediyor. Kadın işçiler fazla mesaiye kalmama durumunda dahi sözleşmelerinin feshedilmesi ile karşı karşıya kalıyorlar. "Ekmeç" ya da "açlık" ile terbiye edilmeye çalışılan kadın işçiler Kamboçya'da hüküm süren 19. yüzyıl vahşi kapitalizminin uygulamalarının bugün canlı örneğini yaşıyorlar.

SÖMÜRÜNÜN EN BETERİ KADIN İŞÇİLERİN PAYINA DÜŞÜYÜR

Kamboçya'da sömürü cehennemi kadın işçiler için daha sıcakken bu olgu dünyanın dört bir yanındaki kadın işçiler için de geçerliliğini koruyor. Türkiye'de son dönemlerde gündeme gelen uygulamalar Kamboçya'daki kadın işçilerin çalışma koşullarını aratmayacak türdendir. Örneğin tuvalete gitmemeleri için kadın işçilerin altına ped bağlanması olağan bir uygulama olabiliyor. Yine Novamed'de olduğu gibi kadın işçilerin ne zaman hamile kalacağına fabrika yönetimlerinin karar vermesi ve kadın işçiler için hamilelik sıralarının belirlenmesi normal sayılabiliyor. Tuvaletler kilitleniyor ya da Bursa'daki Elsi Elektrik'te olduğu gibi tuvalet baskınları ile kadınlar baskı altına alınıyorlar. İzmir Kastaş'ta olduğu üzere sömürüyü artırma politikası olarak, fabrikalarda yönetim tarafından cinsel tacizin yaygın olarak teşvik edilmesi gibi

örnekler rastlayabiliyoruz. Tüm bunlar kadın işçilerin yaşadığı ve basına yansıyan örneklerden sadece bazıları. Bunun yanında ucuz ve güvencesiz iş gücü sayılan, her daim çocuklarını sevmemekle itham edilerek evin dört duvarı arasına yollanmaya çalışılan kadınlar kapitalist sömürü çarklarının keskin dişlileri arasında hayatta kalmaya çalışıyorlar.

ÖRGÜTLENMENİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER AŞILMALI

Kadın işçilerin yaşadıkları bu insanlık dışı muameleler ve kötü çalışma koşulları elbette ki kapitalist sömürünün parçasıdır ve kapitalist sistemin kadına bakışının yansımalarıdır. Ancak en önemli sorun, kadın işçilerin örgütlü bir güç olarak kapitalist sistemin karşısına dikilemiyor oluşlarıdır. İşçi sınıfının örgütlenmesinin önünde duran engellere ek olarak kadın işçilerin cinsel kimliklerinin şekillendirdiği ekonomik, ideolojik ve sosyal engeller kadın işçiyi örgütsüzlüğe itiyor.

Kapitalist sistem kadın işçilerin örgütsüzlüğünden ve kadın işçilerin tek tek bireyler olarak toplumsal baskının ağır yükü altında ezilmelerinden güç almaktadır. Bu sebeple kadın işçilerin örgütlenmesinin önünde kadın kimliklerinden kaynaklı olarak yükselen engellere karşı sistematik olarak mücadele yürütülmesi elzem bir yerde durmaktadır.

“İşçilerin söz ve karar hakkı olmazsa iş cinayetlerini azaltamazsınız”

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nden Murat Çakır ile, artan iş cinayetlerini, buna rağmen gerici iktidarın İSG yasalarını ertelemesini ve iş cinayetlerine karşı neler yapılabileceğini konuştu.

- Çalışma Bakanlığı “sıfır kaza” demagojisiyle bir kampanya başlatsa da iş cinayetleri her geçen gün artıyor. AKP’li yıllarda binlerce işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Bakanlığın bu kampanyası hakkında neler söylemek istersiniz?

- 13 Mayıs günü, adı iş cinayetleriyle simgeleşen 3. Havalimanı inşaatında, Çalışma Bakanı Mehmet Müezzinoğlu’nun katılımıyla “İş Sağlığı ve Güvenliği Hedef Sıfır Deklarasyon” imza töreni düzenlendi. Neredeyse iki aylık süreçte Türkiye’nin birçok şehrine giden bakanlık bürokratları kopyala yapıştır açıklamalarını sürdürüyorlar: “AKP döneminde iş kazaları azalıyor...”

İlk olarak kampanyayı başlattıkları 3. Havalimanı’na değinmek lazım. Burada ne kadar işçinin öldüğü bile belli değil. Bir çeşit esir kampı gibi. Bu kadar ölümün olduğu yerde bir de kampanyayı burada başlatmak insan aklıyla dalga geçmektir.

Yine işçi ölümlerinin azaldığını iddia ediyorlar. Bizler de aksine AKP döneminde 20 bine yakın işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğini, devletin denetim yapmadığını ve çıkardığı yasalarda bile ertelemeler yaptığını, patronların önlem almak şöyle dursun iş yerlerinde sorgulanamaz kurullarla bir çalışma rejimi oluşturduklarını, bunun bir iş cinayetleri rejimi olduğunu belirtiyoruz.

Diğer yandan sıfır kaza kampanyasının ekseninde inşaat sektörü var. Ama sadece Temmuz ayının ilk dört gününde iş cinayetinde 10 inşaat işçisi öldü. Özetle Türkiye bir işçi cehennemine dönüştü ve bu kampanya sadece bir halkla ilişkiler faaliyeti olarak adlandırılabilir.

- Göz boyamadan öteye gitmeyen “sıfır kaza” kampanyasına karşın AKP, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini zorunlu kılacak yasaları sürekli olarak ertelıyor ya da kapsamını sermaye lehine daraltıyor. Bu kapsamda 7033 ve 6331 sayılı yasalarla gerekli güvenlik önlemlerini zorunlu kılacak uygulamalar hem güdüleştirildi hem de 2020’ye ertelendi. Bu yasaların içeriği ve amacı hakkında neler söyleyebilirsiniz?

- İşçilerin söz ve karar hakkı olmazsa, hangi yasayı çıkarırsanız çıkarın, iş cinayetlerini azaltamazsınız. Önleyemezsiniz demiyorum, zira sistem içinde bunun olma şansı yok. Birçok iş yerinde Çapa’da,

İSKİ’de, Bony Çorap’ta, Yazaki’de farklı işçi sağlığı sorunlarına karşı işçiler ve hatta İSİG temsilcileri sadece yasal-anayasal haklarını kullandıkları ve savdukları için işten atıldılar. Bu anlamda 6331 Sayılı İSG Yasası’nda mükemmel haklar bile vermiş olsanız, istediğiniz kadar hekim ya da uzman çalıştırmanız ya da denetim yapsanız orada işçi sağlığı ve güvenliğini sağlayamazsınız. İşin ana yönü bu.

Yine 6331 sayılı yasadaki evvel de ülkemizde belli bir yasal çerçeve vardı ve tüzüklerle vs. birçok ayrıntıya girebiliyorduk. Bu anlamda işçi sağlığına özel bir yasa çıkardık demenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Tabii yasal haklarımızda neler varsa sonuna kadar zorlamak gerekiyor.

Burada yasa çıktıktan sonraki istisnalar vardı. Az tehlikeli, 50’nin altında çalışan, kamu işyerleri, hekim ve uzman hizmeti alıp alınmaması vs... Sürekli ertelenen bu husus en son 1 Temmuz 2020’ye ertelendi. TOBB ricacı oldu, bu durumun küçük işletmelere ekstra bir maliyet getireceğini belirtti ve bakanlık bu kararı aldı, ki böyle olacağı bekleniyordu. Tabii kendi çıkardığı yasaları bile uygulamak istemeyen bir iktidar var karşımızda. Ancak sorun genel anlamda sağlık, özel olarak da işçi sağlığının kamusal bir sorumluluk olması gereği.

Çünkü ertelenen, OSGB’lerden hizmet alınması zorunluluğudur. Biliyorsunuz bu konuda bu kurumlar imza kampanyası da başlatmışlardı...

7033 Sayılı Yasa ile Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesine dair düzenlemeler var. Patronlar tatil günlerinde fabrika çalıştırmak için belediyelerden izin almayacak, harç yatırmayacak vs. Burada direkt işçinin hafta sonu tatilinin kaldırılmadığı doğrudur, ancak doğruların ya da yasal hakların olması ile uygulamalar arasında farklar var. Bu uygulama işyerlerine dönük sağlık denetimlerinin daha da zayıflamasına ve fiili olarak işçilerin çalıştırılmasına yol açabilir. Çünkü ülkemizde artık daha farklı koşullar kurumsallaşıyor, olumsuz anlamda.

- Ertelenen bu yasalar iş cinayetlerini azaltmak/durdurmak için yeterli bir kapsam taşıyor mu? İş cinayetlerinin asıl nedenleri nedir, önlenmesi için neler yapılmalı?

- Bu kampanya sonrası şu kadar denetim yaptık, bu kadar ceza kestik vb. birçok şey duyabiliriz. Zaten İSG Yasası çıkınca da konuya özel yasa çıkardık denmişti. Ancak sorunun özü ortada duruyor. İş cinayetlerinin azaltılması için önceliğin sendikal örgütlenme özgürlüğü, güvencesiz çalışma biçimlerinin yasaklanması, çalışma saatleri ve barınma gibi

birçok unsurun değişmesi gerektiğini düşünüyorum.

Sadece bu yıl beş grev ertelenmesi olmuş. Birçok sözleşme üç yıllık imzalandı ya da imzalatıldı. Binlerce işçi çeşitli nedenlerle işten atıldı. Haklarını arayan işçilere TOMA’larla, gözaltılarla karşılık veriliyor. Genel tablo bu, unutmayalım.

Tabii sorunun temelinde yatan, özel mülkiyetin sorgulanamaması... Çünkü Türkiye’de emek rejimi hangi hükümet başa gelirse gelsin güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırarak ucuz işçiliği sağlamak zorunda. Uluslararası işbölümündeki yerimiz bu; ucuz işçilik transferi. Bu yüzden iş cinayetleri de rejim için bir tercih değil zorunluluk. İşçi sınıfı kendisi için üretimi düzenleyebilir, sorunları çözebilir, önlemlerini alabilir. Yani işçi sağlığı ve iş güvenliğini sağlamak ve gerçek anlamda iş cinayetlerini sıfırlamak sınıfın elinde olan bir durum. Yani İSİG mücadelesi salt şunlar şunlar yapılmalı meselesi değil, siyasi bir mücadele de.

Ancak güncel pratik sorunumuz, güvencesizliğe karşı mücadele ve bu süreçte alanımızda işçi sağlığı deneyimleri ve direnişleri oluşturma ve yaygınlaştırma. İşçiler ancak böyle sorgulayabilir ve siyasal ufku böyle genişleyebilir. Tabii doğru bir yön çizebilirsek...

İş cinayetleri Haziran'da da sürdü...

İş cinayetlerinin son bulması için mücadeleye!

Kapitalizmin çarkları işçi kanıyla dönüyor. İşçi sağlığı ve güvenliğine ilişkin önlemlerin kâr oranlarını düşüreceği gerekçesiyle kapitalistler iş cinayetlerine göz yumuyorlar. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, Haziran ayında en az 164, yılın ilk 6 ayında ise en az 906 işçinin iş cinayetlerinin kurbanı olduğunu açıkladı. Raporlarda yer almayan birçok iş cinayetinin yaşandığı gerçeği artık bir sır olmaktan çıkmıştır.

Yaşarken görülmeyen işçiler, iş cinayetlerinin kurbanı olduklarında da görülüyorlar. Kayıt dışı çalışan işçilerin yaşadıkları iş kazaları ve cinayetleri kayıtlarda yer almıyor. İş kazalarının yarısı küçük iş yerlerinde oluyor. Bu iş yerlerinde kayıt dışı çalışma yaygın olduğu için iş kazalarının ve cinayetlerinin çoğu resmi evraklara yansımıyor. Yayınlanan raporlar kayıt dışı işçi çalıştıran kapitalist işletmelerde yaşanan iş kazası ve cinayetlerin yaklaşık yüzde 90'nına ilişkin olarak tutanak bile tutulmadığını gösteriyor.

İş kazası ve cinayetlerine ilişkin gerçekler ortalığa saçıldığı durumda kapitalistler düşük cezalarla ödüllendiriliyorlar. İşçi ailelerine ise kan parası adında ödeme yapılıyor. Kapitalistlerle işçi aileleri arasında arabuluculuğa soyunan devletliler, bu tutumları ile kapitalistlerin hizmetinde olduklarını, iş cinayetlerinden zerrece etkilenmediklerini kanıtıyorlar. AKP iktidarı on dört yıldır bu anlayışla hareket ediyor.

Ebedi şefi Tayyip Erdoğan, AKP iktidarının iş cinayeti anlayışını ve iş cinayetleri konusundaki duyarsızlığını, "bu işin fitratinde ölüm var" diyerek, tüm açıklığı ile ortaya koymuştu. Bu işçi düşmanı açıklamalar, yaşanan iş cinayetlerinin sorumlularını koruyan, çalışma yaşamı ve işçi

sağlığı-güvenliği ile ilgili düzenlemeleri yaparken kapitalistlerin önceliklerini temel alan AKP iktidarının sermayeyi korumayı varlık nedeni sayan anlayışının ürünüdür.

AKP iktidarı iş cinayetlerinde Türkiye'yi Avrupa'da birinci, dünyada on üçüncü sıraya taşıdı. İşçi sağlığı ve işçi güvenliğini değil, kan emici kapitalistlerin daha fazla kâr etmesini önemsendi. Sermayeyi korumayı varlık nedeni saydı. İşçilerin söylediklerine değil, patronların söylediklerine önem verdi.

Peki iş cinayetlerinin en temel nedenleri nelerdir? İş cinayetlerinin en büyük nedeni taşeron sistemidir. Patronların kural dışı işçi çalıştırmalarıdır. AKP iktidarının ve Çalışma Bakanlığı'nın, iş cinayetlerinin ayyuka çıkmasına yol açan taşeronluk köleliğinin ülkeyi bir ur gibi sarmasına omuz vermesidir. Çalışma Bakanlığı'nın denetim görevini yapmamasıdır.

AKP iktidarı 6331 sayılı yasanın yürürlük tarihini Temmuz 2017'ye erteledi.

mişti. Bu ertelemeyen on binlerce işçi etkilendi. Zira AKP iktidarı bu kararlarla 10'dan az işçi çalıştıran "az tehlikeli işyerleri" ve tüm kamu iş yerlerinde verilmesi gereken işçi sağlığı hizmetlerinden işçilerin mahrum kalmasına yol açtı.

Dinci faşist iktidarın, işçi kanıyla büyüyen kapitalistlerin önünü açmak için son hamlelerinden biri de geçtiğimiz haftalarda gündeme geldi. "Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretim Desteklenmesi Amacıyla Bazı Kanun ve KHK'larda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun" içerisinde koyduğu bir madde ile 50 işçiden az çalışanı olan işyerlerinde, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin yürürlük tarihini 2020 yılına erteledi.

6331 sayılı kanun ile AKP iktidarı kendine yönelen işçi sınıfının tepkisini püskürtmeye çalışırken bile, el altından kapitalistlere yeni rant alanları açmayı unutmuyor.

AKP iktidarının bu uygulamaları sonucu iş cinayetleri ayyuka çıkıyor. Her geçen gün daha fazla işçi ölümün soğuk

yüzüyle karşı karşıya kalıyor.

İşçiyi korumak, iş cinayetlerini durdurmaya yönelik önlem almak AKP iktidarının doğasına aykırıdır. Zira AKP iktidarının tek derdi vardır; o da sermayeyi korumak, işçi sağlığı ve güvenliği için kapitalistleri önlem alma yükünden kurtarmaktır. Bu nedenle ölümlü iş kazalarında Türkiye Avrupa'da birinci, dünyada on üçüncü sıraya taşındı. İşçi sağlığı ve işçi güvenliği değil, kan emici kapitalistlerin daha fazla kâr etmesini önemsendi. İşçilerin feryatlarına, cansız bedenlerine değil, patronların kanla yağrılmış kârlarına önem verildi.

Kapitalizm adeta seri bir katil gibi işçi kanı döküyor, öldürüyor. Bu tablo yalnızca insan hayatını hiçe sayan tek tek kapitalistlerin yarattığı bir tablo değildir. Bu tablo, işçi sağlığı ve güvenliğini hiçe sayan, "kâr için her yol mubah" anlayışıyla hareket eden sömürücü-asalak kapitalistlerin egemen olduğu düzenin, bu düzenin siyasal üst yapısı devletin ve onun yürütme gücü AKP iktidarının el birliği ile yarattığı tablodur.

Kapitalizmin bir istatistik olarak görüldüğü iş cinayetlerinde can verenler bazen bir babadır, bazen bir ağabeydir, bazen bir evlatdır. Bazen bir sevgili, bazen de yakın bir dosttur. Ama hepsinden önemlisi alın teriyle yaşayan insandır.

Artık "kaza" olmaktan çıkıp katliam halini alan iş cinayetleri sömürü, baskı ve güvencesiz çalışma zeminine dayanıyor. İşçiye yaşama hakkını bile çok gören, iş cinayetlerinin kaynağı kapitalizmdir, burjuvazinin egemen olduğu düzen ve bu düzenin siyasal üst yapısı devlettir. İş cinayetlerinin son bulması için en kestirme yol işçilerin birleşik mücadelesiyle emeğin korunması mücadelesinin yükseltilmesidir.

62. Vicdan ve Adalet Nöbeti gerçekleştirildi

Adalet Arayan İşçi Aileleri, 62. Vicdan ve Adalet Nöbeti'ni 2 Temmuz'da gerçekleştirdi.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemde, iş cinayetinde oğlunu kaybeden Erdiç Eroğlu tarafından basın açıklaması okundu. 2015'te en az 1703, 2016'da en az 1924 ve 2017'nin ilk 5 ayında en az 741 işçinin iş cinayetleri sonucu yaşamını yitirdiği belirtilen açıklamada, iş cinayeti davalarıyla ilgili bilgi verildi. Açıklama 28 Nisan'ın İş Cinayetlerinde Hayatını Kaybedenleri Anma ve Yas Günü ilan edilmesi istene-

rek sona erdi.

Açıklamanın ardından İstanbul Üniversitesi (İÜ) Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde hasta bakıcı olarak çalışırken, yemekhanedeki besin zehirlenmesini araştırdığı için işten atılan Cemal Bilgin konuştu. Hastanede işçi sağlığı ve iş güvenliği temsilcisi olarak çalışanlar ve hastaların ortak yemekhanesinde salmonella bakterisinden kaynaklı zehirlenmeyi belgelemesi üzerine "Boyundan büyük işlere kalkışma" denilerek işten atıldığını hatırlatan Bilgin, taşeron firma ve hastane yönetiminin de

kendisini "kurumun itibarını zedeleme" iddiasıyla mahkemeye verdiğini söyledi. Bilgin, mahkemenin haksız olarak işten atıldığı yönündeki kararına rağmen, kendisine 100 bin TL para teklif edildiğini aktardı. Kabul etmemesi üzerine işe iade kararına itiraz edildiğini aktaran Bilgin, hastane yönetiminin tutumunu teşhir etti. Kiralık işçilik ve hafta sonu tatilinin kaldırılması gibi saldırılara dik kat çekti.

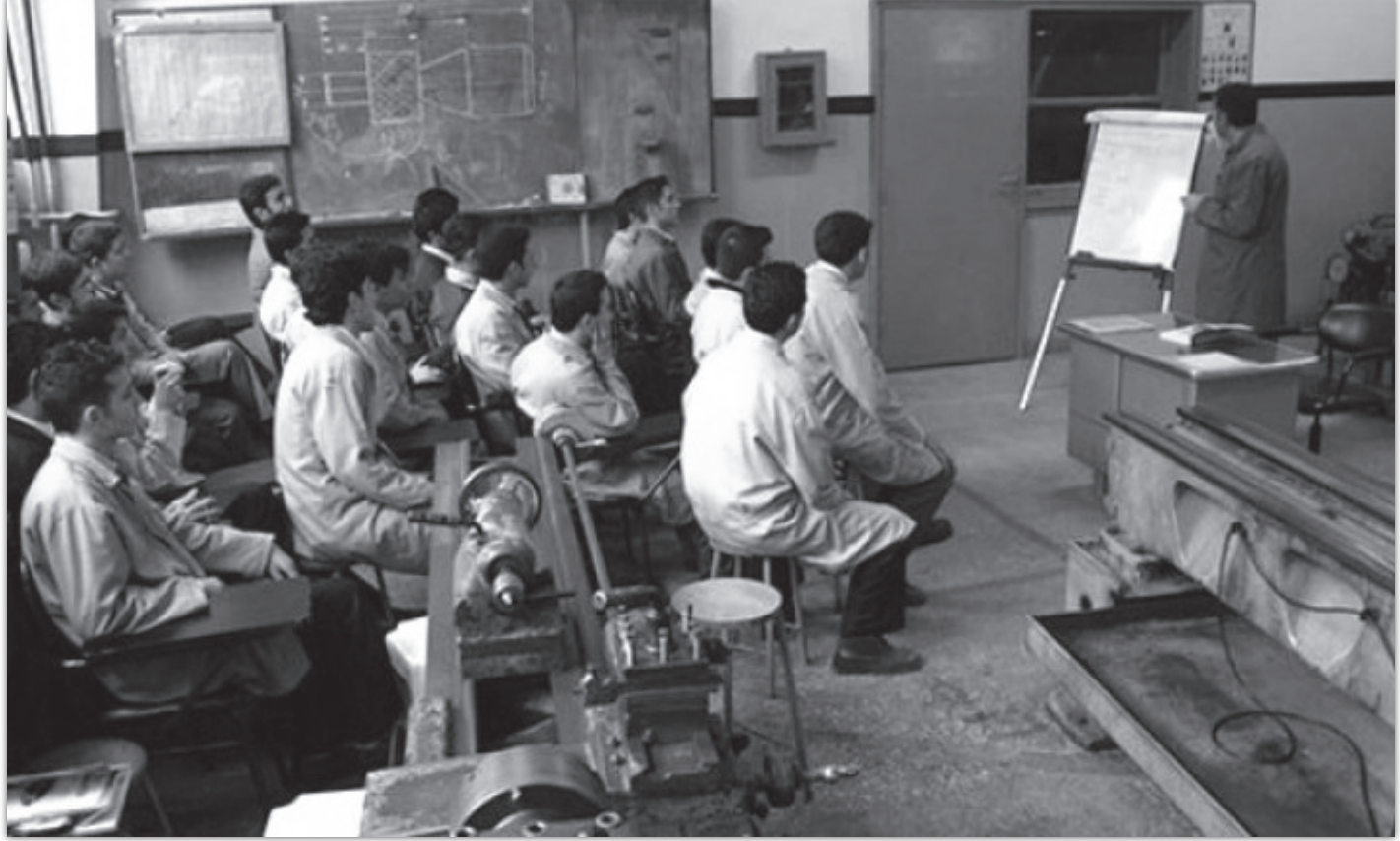
Nöbet, Av. Erbay Yucak'ın iş cinayeti davalarına dair bilgiler vermesinin ardından sonlandırıldı.

Mesleki teknik eğitimde sömürünün adı: Tematik Lise

Dinci gerici AKP iktidarı eğitim sisteminde yapısal değişiklikler gündeme getirdi. Siyasal krizin gidişatına bağlı olarak açılıp kapanan dersaneler, değişen sınav sistemleri, yaygınlaşan imam hatipler, eğitim müfredatında gerici değişiklikler vb. gibi adımlar toplamda eğitim sisteminin dinci-gerici inşasını oluşturuyor. Eğitim sisteminin dincileşmesinin yanı sıra sermayenin ihtiyaçlarını karşılayacak, ucuz iş gücü ihtiyacını daha isabetli yetiştirecek ve geleceğe yatırım yapacak adımlar atıldı. Her yıl toplanan milli eğitim şuraları, mesleki ve teknik eğitime yönelik atılacak adımların Sanayi ve Ekonomi Bakanlığı ile planlanması, yayımlanan strateji planları ve imzalanan protokoller bu sistematik adımların somuta uygulanmasını içeriyor.

İhtisaslaşmış meslek liselerinin bir boyutunu sermaye ile yapılacak işbirliği oluştururken diğer bir yanını "tematik liseler" oluşturuyor. Tematik liseler; belirli bir meslek alanında ve birbirini tamamlayan en fazla üç dalda program uygulayan mesleki ve teknik Anadolu liseleridir. Tematik liselere öğrenci kabulünde alanın gerektirdiği beceri ve yeteneğe sahip olup olunmadığını belirlemek için özel yetenek, mülakat ve beden yeterliliği, genel yetenek test bataryası, mesleki beceri performans testi yöntemlerinden biri ya da birkaçı uygulanacak ve 500 tam puan üzerinden değerlendirme yapılacaktır. Okula kabul puanının yüzde 30'unu bu puan, yüzde 70'ini Temel Eğitimden Ortaöğretime Geçiş (TEOG) puanı oluşturacaktır.

TEOG sisteminde tematik mesleki ve teknik Anadolu liselerine kayıtlar bu hafta başladı. Tematik liseler 2017-2018 öğretim yılında ilk kez öğrenci kabul edecek. İstanbul'da 6, Sivas, Samsun, Sakarya, İzmir, Erzurum, Bursa, Konya, Antalya, Adana ve Ankara'da birer olmak üzere Türkiye genelinde 16 tematik lise, proje okulu kapsamında faaliyet göstere-

cek. Bu okullar, bir meslek alanında faaliyet gösterecek ve bulunduğu ilde, alana ilişkin çalışan büyük ölçekli firmalar ile 10 yıllık sözleşme imzalayacak. Patronlar 10 yıllık planlarını bu okullardan çıkan ucuz iş gücü ve üretime göre planlayacak.

Eğitim alanının sermayeye peşkeş çekilmesinin bir örneği olan tematik liseler, hem patronların ucuz iş gücünü karşılayacak hem de patronlar için işçinin eğitim maliyetlerini azaltacak. Meslek liseliler için sömürülenin adı olan mesleki ve teknik eğitim tematik liseler ile katmerlenerek devam edecek.

16 tematik lisenin uzmanlık alanları ve illeri şöyle:

* Adana Seyhan Şehit Bora Süelkan Motorlu Araçlar Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Adana, Seyhan) - Motorlu araçlar teknolojisi

* Mehmet Rüstü Uzel Kimya Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Ankara, Yenimahalle) - Kimya teknolojisi

* Aksu Uçak Bakım Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Antalya, Aksu) - Uçak bakımı

* Hacı Sevim Yıldız Mobilya ve İç Mekân Tasarımı Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Bursa, İnegöl) - Mobilya ve iç mekân tasarımı

* Erzurum Yakutiye Elektrik-Elektronik Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Erzurum, Yakutiye) - Elektrik-elektronik teknolojisi

* Çeşme Ulusoy Denizcilik Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (İzmir, Çeşme) - Denizcilik

* Huğlu Makine Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Konya, Beyşehir) - Makine teknolojisi

* Sakarya Ticaret ve Sanayi Odası Motorlu Araçlar Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Sakarya, Arifiye) - Motorlu araçlar teknolojisi

* Biyomedikal Cihaz Teknolojileri Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Samsun, Tekkeköy) - Biyomedikal cihaz teknolojileri,

* Sivas Bilişim Teknolojileri Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Sivas, Merkez) - Bilişim teknolojileri

* Küçükçekmece PAGEV Plastik Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (İstanbul, Küçükçekmece) - Plastik teknolojisi

* TASEV Ayakkabı ve Saraciyeye Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (İstanbul, Küçükçekmece) - Ayakkabı ve saraciyeye teknolojisi Küçükçekmece Kuyumculuk Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (İstanbul, Küçükçekmece) - Kuyumculuk

* Pendik Halil Kaya Gedik Metal Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (İstanbul, Pendik) - Metal teknolojisi

* Pendik Nuh Kuşçulu Seramik ve Cam Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (İstanbul, Pendik) - Seramik ve cam

* Zeytinburnu TRİSAD Tekstil Teknolojisi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (İstanbul, Zeytinburnu) - Tekstil.

Geleceğimizi ellerinizden alacağız

Sizler gitmeyin öğretmenlerim, çünkü bizler robot olmak istemiyoruz. Bizler piyasaya ara sınıf eleman olarak yetiştirilenleriz. Bunu canı yürekten kabul etmeyen sizin gibi öğretmenlerimizin direnişini destekliyor ve okullarımıza geri dönmenizi talep ediyoruz. Bizleri uyutan değil, gerçek dünyayı anlatan öğretmenlerimizle ders işlemek istiyoruz. İlet bir koyun sürüsü arasında

ezberletilmiş sesleri değil, haklı davalarımızı konuşacağımız tarafsız dersler işlemek istiyoruz. Bilimi tanımak, yeni şeyler üretmek istiyoruz. Sonsuz uykuya daldırılmış bir beyni kabul etmiyoruz. Ve bu eğitim sisteminin sunduğu karneleri reddediyoruz. Bu düzende biz yokuz.

Staj dönemi başladı. Bizlere zorla dayatılan mesleklerde, tecrübe sahibi

olacağımızı düşündükleri iş yerlerinde bulaşık yıkamayı ve yere paspas çekmeyi öğreniyoruz. Bunları normal sayan anormal öğretmenlerle ders işlemek istemiyoruz. Öğretmenlerimizi geri istiyoruz.

Sömürücülerin elindeki geleceğimizi mücadeleyle koparıp alacağız.

SARIGAZİ'DEN BİR MLB'Lİ

Sınıf devrimcilerinden 2 Temmuz anmaları

Sınıf devrimcileri katliamın yıl dönümünde gerçekleştirdiği anmalarla 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta yaşamını yitirenleri andı.

KARTAL

Kartal Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP), 2 Temmuz akşamı Kartallı Kazım Meydanı'nda düzenlediği anma Nazım Hikmet'in "Hoş geldin" şiiri okunarak, katliamların yaşanmadığı bir dünya için yan yana gelme çağrısı ile başladı.

"Biz kazanacağız" şiiri eşliğinde yapılan saygı duruşunun ardından yerel sanatçılar ve sokak sanatçıları türkülerini seslendirdiler. Bir Kızıl Afacan "Kimse Temizim Demesin" adlı şiiri okudu. Etkinliğe katılan emekçilerin biri Pir Sultan'a yazılan bir şiiri okudu.

BDSP konuşmasında ise; "Sivas Katliamı'nın 24. yılında katillerin düzenine karşı bir araya geldik. Pir Sultan Abdal şenlikleri için bir araya gelen 33 canımızı yakan sermaye devleti katliamcı geleneğini devam ettirdi. Bozuk düzende sağlam çark olmaz diyen Pir Sultanlardan Şeyh Bedrettinlere varana ve günümüze dek bu düşü taşıyanlar var oldu" denildi. Sınıfa yönelik saldırılar teşhir edilerek Gülmen ve Özakça'nın direnişleri selamlandı. Adaletin emekçilerin mücadelesi ile, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetinde geleceği vurgulanarak örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısıyla konuşma sonlandırıldı.

Konuşmanın sonrasında Gebze İşçilerin Birliği Derneği Müzik Topluluğu sahne alırken gruba destek veren direnişçi kamu emekçisi Filiz Soylu, ihraç saldırılarına karşı sürdürdükleri direnişle-

rinden bahsederek Gülmen ve Özakça'yı selamladı.

Ardından Kamu Çalışanları Birliği'nden bir emekçi "Bıçak Kemikte" şiirini kitle ile beraber okudu. Anma "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganı ile sona erdi. Akrep ve sivil polislerin tacizlerine rağmen anmaya yoğun bir katılım oldu.

ESENYURT

Esenyurt BDSP, 1 Temmuz'da "Unutmadık, unutturmayacağız" şiarıyla Yeşilkent 2 Temmuz Parkı'nda etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinliğin sunumunda; katliamın tarihçesi, kamu emekçilerinin direniş süreci ve "adalet yürüyüşü" üzerine kısa konuşmalar yapıldı. Ardından Can Dündar'ın "O gün" adlı belgeseli gösterildi.

rildi

Saygı duruşunun ardından BDSP temsilcisi "24 yıldır her 2 Temmuz'da unutmamak ve unutturmamak için sokaklardayız, katliam düzeni son bulana kadar da sokaklarda olmaya devam edeceğiz" dedi. Dersim, Maraş, Çorum, Gazi'nin yanı sıra Kürdistan'daki katliamlar ve hapisanelerdeki katliam örnekleri üzerinden sermaye devletinin katliamcı kimliği teşhir edildi. Kamu emekçilerinin direnişi ile Gülmen ve Özakça'yla dayanışma çağrısı yapıldı. Adalet yürüyüşü, darbe girişimi ve AKP-cemaat ilişkisine değinilerek sosyalizm çağrısıyla konuşma sonlandırıldı.

Şiir dinletisiyle devam eden anma katliam ve sömürü düzenine karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısıyla sonlandırıldı.

ŞAHİNTEPE

Şahintepe'de de 1 Temmuz'da BDSP'nin etkinlik yapacağı alanın akrep ve çevik kuvvet otobüsü ile çevrilmesine rağmen anma etkinliği gerçekleştirildi. Açılış konuşmasının ardından Sivas'ta katledilenler şahsında saygı duruşunda bulunuldu. Sivas şehitlerini anan türkülerden oluşan müzik dinletisinin ardından BDSP temsilcisi katliamların, baskıların, saldırıların bugün OHAL koşullarında katlanarak büyüdüğünü söyledi. Tüm bu saldırıları püskürtülebilmek, katliamların hesabını sormak için Türk-Kürt, Alevi-Sünni demeden tüm işçi ve emekçilerin birleşmesi gerektiği vurgulandı. Konuşma devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı ile sonlandırıldı.

Müzik dinletisiyle devam eden etkinlik, KHK ile ihraç edilen kamu direnişçisi Fatma Yıldırım'ın konuşmasının ardından sonlandırıldı.

2 Temmuz'da katledilenler binlerin katılımıyla Sivas'ta anıldı

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta katledilenler, katliamın yıl dönümünde binlerce kişinin katıldığı yürüyüşle Sivas'ta anıldı.

Anma için farklı kentlerden Sivas'a gelenler Gemerek ve Sivas girişlerinde durdurularak arama dayatmasıyla karşılaştılar.

Buna rağmen binlerce emekçi saat 10.30'da Sivas'ta bir araya gelerek katliamın yaşandığı Madımak Oteli'ne doğru yürüyüşe geçti.

Katılımın geçen yıla kıyasla çok daha kitlesel olduğu eylemde en önde Sivas şehitlerinin aileleri, arkasında ise Alevi örgütleri ve sonrasında da sol güçler

kendi pankartlarıyla yürüdü.

Öfkeli sloganlarla katliamın yaşandığı Madımak Oteli önüne ulaşılmasının ardından burada ilk sözü alan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Başkanı Doğan Demir, "Sivas yetmedi. Newrozlarda, Gezi'de onlarca canımız katledildi. Hâlâ katiller ödüllendiriliyor. Berkin'in, İsmail'in, Ethem'in katilleri ödüllendiriliyor. Öyleyse adalet mücadelesini, katillerden hesap sorma mücadelesini büyütteceğiz. Hesap soracağız" dedi.

Devlet Aleviciliğinin yüzü olan Cem Vakfı'nın Genel Başkanı Erdoğan Doğan; katliama 'ayıp' demekle yetinirken; "24 yıl önce yaşanan insanlık ayıbı nedeniy-

le hayatını kaybeden canlarımızı anmak için buradayız" dedi.

Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Başkanı Tuncer Baş ise; bin 400 yıldır yürüdüklerini dile getirerek, "Madımak utanç müzesi olana kadar, bizler eşit yurttaşlar olana kadar yeryüzünde adalet sağlanana kadar yürüyeceğiz" dedi. Alevi örgütleri adına son konuşmayı yapan Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Genel Başkanı Hüseyin Mat da katledilenleri andı. "Katillerden hesap soracağız. Pir Sultanca, Denizce, Mahirce, İbrahimce yaşayacağız" dedi. Konuşmaların ardından anma sona erdi.

AKPINAR

Akpınar Dayanışması 1 Temmuz akşamı "Sivas'ı unutmamak, unutturmayacağız!" şiarıyla anma gerçekleştirdi.

Saygı duruşuyla başlayan anmada dayanışma adına yapılan açıklamada; Sivas Katliamı'nın planlı bir devlet katliamı olduğuna dikkat çekilirken, katillerden hesap sorma çağrısı yapıldı. Aynı katliamcı zihniyetin işçi ve emekçilerin haklarına saldırdığı, on binlerce kamu emekçisini ihraç ettiği belirtilerek Gülmen ve Özakça'nın direnişi selamlandı. Katliamı anlatan belgesel gösterimi ve hep birlikte söylenen türkülerin ardından mücadele çağrısıyla anma sonlandırıldı.

2. Enternasyonal ve revizyonizm

K. Harun

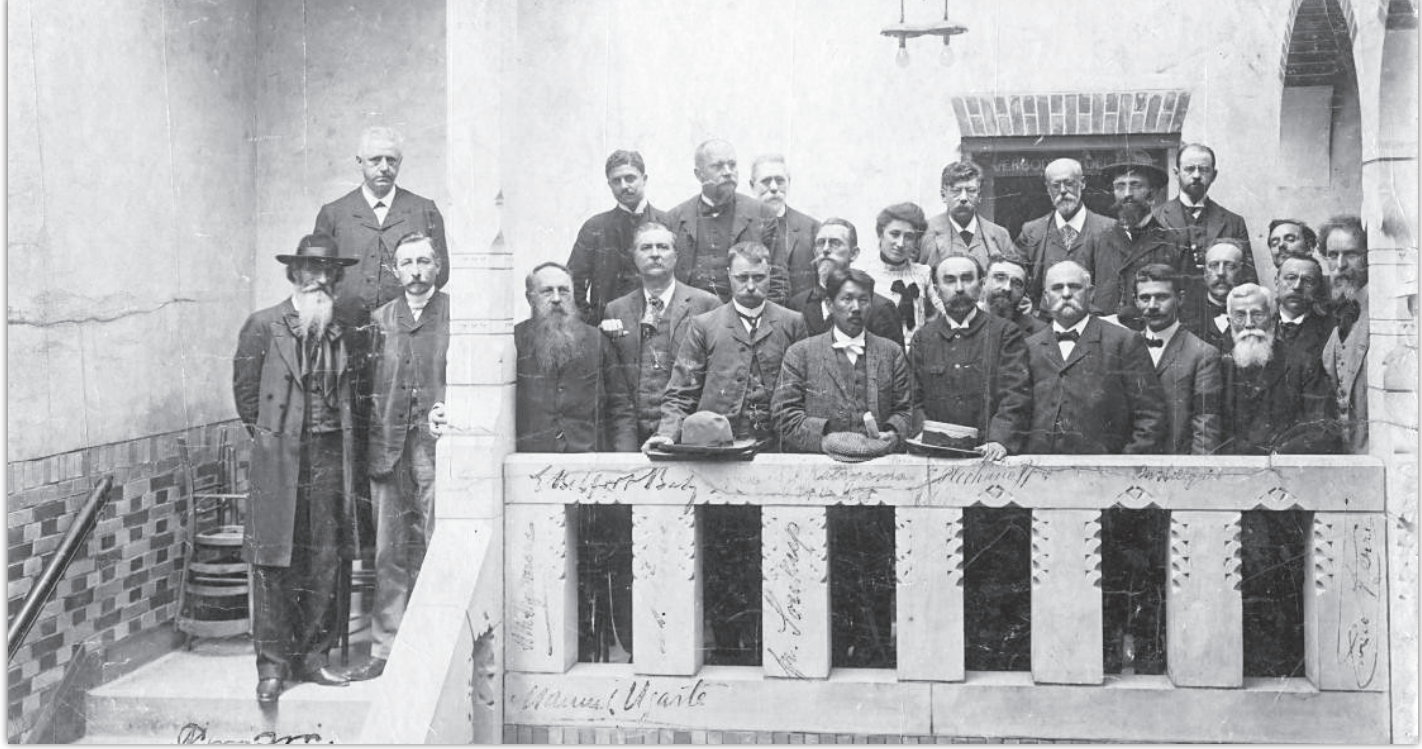
2. Enternasyonal işçi sınıfı mücadelesinin uluslararası boyutta geliştiği bir evrede, 14 Temmuz 1889 yılındaki Paris İşçi Kongresi'nde kuruldu. 19. yüzyılın bu son çeyreği, bütün dünyada, özellikle de kıta Avrupa'sında sanayinin hızla geliştiği, kapitalist tekellerin ortaya çıktığı, buna bağlı olarak işçi sınıfı saflarının da giderek genişlediği bir dönemdir. Özellikle 1880-1890 yılları arasındaki on yılda tekniğin de gelişmesiyle kadın ve çocuk işçiliği kitlesel bir şekilde üretime dahil edilmiştir. Sendikal örgütlenmeler hız kazanmış, bütün ülkelerde işçi partileri kurulmaya başlanmıştır.

Ücretler, iş saatleri, iş koşulları hakkında yapılan grevlerin bu dönemde yoğunlaşması, yine 8 Mart'ı, 1 Mayıs'ı doğuracak olan işçi sınıfının eylemli süreçlerinin bu zaman diliminde gerçekleşmesi böylesi bir maddi temel üzerinden yükselir.

Bu dönemde kapitalizm uluslararası bir boyut kazanmıştır. Kendi ulusal ham madde ve pazar alanları kapitalistlere yetmez olmuştur. Ulusal kapitalist kuruluşlar uluslararası kapitalist tekellere dönüşme sürecine girmiştir. Bunun sonucunda deniz taşımacılığı ve limanlar, -başta demiryolları olmak üzere- her türlü ulaşım hattı ve kargoculuk hızla gelişmiştir. Sermayenin uluslararası niteliği, işçi sınıfına yönelik ekonomik ve siyasal saldırılara da uluslararası bir nitelik kazandırmıştır. Bu durum tek tek ülkelerdeki işçi sınıfı bölüklerinin yaşam koşullarının ve bu koşullara karşı mücadele taleplerinin ortaklaşmasını sağlamıştır. Yukarıda da değindiğimiz gibi işçi sınıfının uluslararası eylem birliğini sağlayan 8 Mart ve 1 Mayıs'ın bu tarihlerde ortaya çıkmış olması hiç de tesadüf değildir.

1. Enternasyonal deneyimi Marks ve Engels'in önderliğinde gelişmiş, 1871 Paris Komünü sonrası ciddi saldırılarla karşı karşıya kalmıştır. İngiliz ve Fransız sendikaları Enternasyonal'den ayrılmış, Avrupa'daki sendikal harekette burjuvaziyle uzlaşma eğilimi güçlenmiştir. 1872'de Enternasyonal'in merkezi ABD'ye taşınmış, 1876'da ise Enternasyonal dağılmıştır. 1. Enternasyonal içinde Marks ve Engels anarşizm başta olmak üzere işçi sınıfı mücadelesini zaafa uğratan her türlü burjuva-küçük burjuva ideolojisiyle mücadele etmişlerdir.

2. Enternasyonal'in 1893 Zürih Kongresi, anarşizmin etkisinin kırıldığını aldığı şu kararlarla yansır: "Kongreye tüm sendikalar, ayrıca işçilerin örgütlenmesini ve siyasal eylem gereğini benimseyen

sosyalist partiler ve örgütler kabul edilecektir. Siyasal eylemden kast edilen işçi örgütlerinin, proletaryanın çıkarlarını geliştirmek ve siyasal iktidarı ele geçirmek yolunda, mümkün olan en geniş ölçüde, siyasal haklardan ve yasama mekanizmasından yararlanması veya bunları ele geçirmesidir."

Bu karar anarşizmin işçi sınıfının ekonomik ve siyasal hedefleriyle uyuşmayan bir ideoloji olduğunun ilanidir. Ve anarşizmin ideolojik-politik yenilgisinin ifadesidir.

Anarşizm olmasa bile 2. Enternasyonal'i bekleyen başka bir gerici tehlike vardı. Bu, en başta Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nde (SPD) somutlanan revizyonizm ve oportünizmdir. SPD, 2. Enternasyonal'in en güçlü işçi partisidir. 19. yüzyılın sonunda 100 bin üyeye ulaşmış, sendikaların neredeyse tamamını bünyesinde toplamıştır. Karl Kautsky, Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg ve August Bebel gibi önderlere sahiptir

SPD, parlamenter başarılarıyla da öne çıkan bir partiydi. 1893 seçimlerinde oyların yüzde 23'ünü, 1898 seçimlerinde yüzde 27,2'sini aldı. 1903 yılındaki seçimlerde 3 milyondan fazla oy alan SPD yüzde 31 oranına ulaştı ve Alman parlamentosuna 81 milletvekili yolladı. Benzer parlamenter başarıları 2. Enternasyonal'e üye olan diğer işçi partileri de elde etti. İngiltere, Fransa, Avusturya ve Belçika başta olmak üzere işçi partileri yasal zeminlerde güçlendi, ciddi parlamenter başarılar elde etti.

İşçi partilerinin düzen içi başarıları revizyonizme ve oportünizme varan ciddi tartışmaları beraberinde getiriyordu. İşçi partileri burjuva hükümetlerde yer almalı mıydı? Bakanlıklarda bulunmalı mıydı? Hükümet bütçeleri karşısındaki tutumları ne olmalıydı? Yasal zeminlerdeki başarılar işçi sınıfının ve sosyalistlerin nihai hedefi olan işçi sınıfı iktidarını kurmakta nasıl bir yer tutabilirdi? Kapitalist tekelin oluşmasıyla dünyada hızla artan silahlanma, savaş ve sömügelere karşı işçi partilerinin politik tutumları ne olmalıydı? Ön plana çıkan bütün bu tartışma başlıkları 2. Enternasyonal'de ve tek tek ülkelerdeki işçi partilerinde tartışmalara neden oldu. Ve nihayetinde 2. Enternasyonal 1914 yılına gelindiğinde, yani birinci paylaşım savaşı sürecinde dağıldı.

1914'e kadar 2. Enternasyonal için birçok dönüm noktası yaşandı. SPD Bavyera eyaletinde 1894 yılında hükümet bütçesini onayladı. 2. Enternasyonal ilk kez yaşanan bu durum karşısında güçlü bir tutum alamadı. Sonrasında yapılan tartışmalar Marksizm'in özgül koşullara göre tekrar yorumlanması gerektiğini savunan revizyonizme ve açıktan reformizmi teorize eden Bernsteinciliğe kadar vardı. SPD'deki en güçlü eğilim işçi sınıfının iktidarının, işçi sınıfı partisinin iktidarı olduğu ve bunun da parlamenter yolla sağlanabileceği yanılıysydı. Bu yanılı yasal zeminde güç olmayı temel hedef olarak önüne koymuş, işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesinin tek yolunu parlamento olarak benimsemişti. Bu yanılıgy

taşıyan revizyonistler tarafından sosyalist ülkelerin de sömürgeleri olabileceği, burjuva hükümetlerin savaş kararlarının ve savaş bütçelerinin onaylanabileceği savunuldu. Parlamenter başarılar arttıkça bu revizyonist zemin daha da güçlendi.

2. Enternasyonal'e hakim hale gelen revizyonizme karşı başta Bolşevikler ve Lenin olmak üzere, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht gibi devrimciler sürekli ideolojik-politik mücadele yürüttüler. 1905 Rus Devrimi de uluslararası revizyonizme karşı pratik bir darbe oldu. 1905'te Rusya'da kendiliğinden gelişen devrim, işçi sınıfının en devrimci mücadele aracının siyasal genel grev ve ayaklanma olduğunu ispatladı. Yıllarca gelişmiş, yüz binlerce üyeye ulaşmış, 3 milyonun üzerinde oy almış, ülkedeki bütün sendikaları kontrol edebilen SPD Almanya'da devrim yapamıyordu. Ama Rusya'da, hem işçi sınıfının gelişmişlik düzeyi açısından hem de örgütlülük düzeyi bakımından bu geri ülkede işçiler grev ve ayaklanma silahını kuşanarak 1905 Devrimi'ni gerçekleştirmişti.

2. Enternasyonal'deki revizyonist partilerin en akıl almaz tutumu ise Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sürecinde "anayurt savunması" bahanesiyle burjuva hükümetlerinin savaş bütçelerini onaylamaları ve savaşta kendi burjuvalarının yanında tutum almalarıydı. Revizyonizm işçi sınıfı mücadelesine ihanetini bu adımla somutlamıştı. Bu tutumun karşısında Bolşevikler, emperyalist savaşın kendi savaşları olmadığını, işçi-

lerin cephelelere gidip sınıf kardeşlerine kurşun sıkmamaları gerektiğini, aksine işçilerin namlularını kendi burjuvalarına yöneltmeleri gerektiğini savundular. Bolşevik Parti "Emperyalist savaşa karşı iç savaş" bayrağını yükseltti.

Sonuç olarak revizyonist ihanet, çeşitli ülkelerde faşizme kadar varan sonuçlar doğurdu. Bolşevikler ise emperyalist savaşa karşı hayata geçirdikleri devrimci politikalarla 1917'de Sosyalist Ekim Devrimi'ne önderlik ettiler. Bu iki tutum sonuçları itibarıyla de oldukça net bir tabloyu önümüze koymaktadır.

1914'te Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sürecinde dağılan 2. Enternasyonal'den sonra sosyal-demokrasi, düzenin devamını sağlayan temel bir burjuva ideolojisi haline gelerek, devrimci sosyalizmle kesin bir şekilde ayrıldı.

Bugünün dünyasında ve Türkiye'sinde geleneksel sol hareket marksist görünmeye çalışsa da belli düzeylerde burjuva ideolojisi olan sosyal demokrasiyi temsil etmektedir. 2. Enternasyonal ve Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ortaya çıkardığı sonuçlara rağmen sol görünümü çöğü geleneksel hareket için yasal zemin ve parlamentarizm temel mücadele aracı olarak görünmektedir.

3. Enternasyonal'le ilgili bir değerlendirmede şöyle diyordu Lenin:

"Birinci Enternasyonal, proletaryanın sosyalizm uğruna uluslararası mücadelesinin temellerini attı. İkinci Enternasyonal birçok ülkede yaygın kitle hareketlerinin zeminini oluşturma evresiydi. Üçüncü Enternasyonal ise ikinci Enternasyonal'in çabalarının semeresini toplayarak, oportünist, sosyal şovenist, burjuva ve küçük-burjuva çöpleri ayıklamış ve proletarya diktatörlüğünü kurmak üzere yola koyulmuştur."

Türkiye'de komünistlerin yükselttiği "Devrimci bir işçi sınıfı hareketi için ileri!" şiarı her türden revizyonizme ve oportünizme karşı açılmış bir bayraktır. Kapitalizmin biriktirdiği her türlü sorunun işçi sınıfının devrimciyleşmesiyle çözülebileceği, nihayetinde sorunun kaynağı olan kapitalizmin sosyalist işçi devrimiyle ortadan kalkabileceğini ortaya koymak ve buna uygun bir mücadele yürütmek işte Türkiyeliler komünistlerin yaptığı budur.

İşçi sınıfının dünya çapındaki örgütlü birliğini kuracak olan ise ulusal ve uluslararası sınıfsal mücadelenin yükselmesi olacaktır. Komünistler kendi buldukları topraklardan bu mücadeleyi omuzlamaktadır. 2. Enternasyonal'i doğuran 19. yüzyılın koşullarıydı. 3. Komünist Enternasyonal'i doğuran Ekim Devrimi'ydı. Yeni komünist enternasyonalini doğuracak olan içinde bulunduğumuz krizler, bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzyıldır. Ve proleter devrimlerin dünyada zafere ulaşması, işçi sınıfının uluslararası birliğinin ve mücadelesinin eseri olacaktır.

Essen II. Kültür Festivali başarı ile gerçekleştirildi

Belirlediğimiz hedeflerimize tam olarak ulaşmak için, buna karşılık gelen politik ve pratik bir seferberlik gerekiyordu, biz de bunu yaptık. Erken bir tarihte gerçekten yoğun ve çok yönlü bir çalışmanın içine girdik. Binlerce el ilanı dağıttık, özellikle festivalin yapılacağı Essen başta olmak üzere, yakın kentlerde afiş çalışmaları yaptık. Her türlü imkanı festivalin duyurusunu en geniş kitleye ulaştırmak için değerlendirdik. İşçi, emekçi ve genç kuşakla bire bir temaslar kurduk, festivalle katılmaları için çağrı yaptık. Etkinliğin bilet satışını gerçekleştirdik. Yoğun, tempolu ve hedefli bir koşuşturmanın ardından nihayet festivalin yapılacağı güne, 1 Temmuz'a geldik.

Ana sahne hazırdı. Üzerinde boydan boya "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarının yazılı olduğu bir pankartla süslenmişti. Sahnenin ön kısmına ise N. Hikmet, P. Neruda, B. Brecht, Yılmaz Güney gibi komünist şair ve sanatçıların posterleri asılmıştı. Alanda BİR-KAR, Avrupa DGB, Anadolu Federasyonu, Partizan, Trostalladem, MLKP Gençliği, MLPD, Alman Yeniden İnşa adlı gençlik örgütü ve Dersim Cemaati gibi örgüt ve kurumlar bilgilendirme ve kitap standları açmıştı. Hemen ötesinde de yiyecek ve içecek standları kurulmuştu.

Festival günü, saatler süren sağanak yağış gibi büyük bir talihsizlikle karşı karşıya kaldık. Bu durum doğal olarak katılımı sınırladı, birçok insanın, özellikle de uzak kentlerden gelecek olanların üzerinde caydırıcı rol oynadı. Buna rağmen etkinliği ertelemedik, gerçekleştirmek konusundaki kararlılığımızı sürdürdük.

Her şeye rağmen hatırı sayılır sayıda kitlenin festivalimize katılacağına inanıyorduk. Nitekim de böyle oldu. Özellikle

le Essen ve çok yakın kentlerden, gün boyu toplam 1500 işçi, emekçi, kadın ve genç festival alanına giriş-çıkış yaptı. Festival alanına gelip kısa süre sonra geri dönenler daha çok çocuklu ailelerdi. Ancak, önemli sayıda kitle, sağanak yağışa aldırmayıp kararlılıkla alanda kalmayı tercih etti.

Festival saat 15.00'te başlatıldı. Kısa selamlama, program hakkında kısa bir bilgilendirme ile giriş yapıldı. Bunu, dünyada ve coğrafyamızda dünden bugüne devrim ve sosyalizm kavgasında yitirdiğimiz değerlerimiz için yapılan bir dakikalık saygı duruşu izledi.

Önce İran/Fars müziğinden esintilerle Tina ve grubu sahneye çıktı. Ardından, kardeş Yunan halkının etkileyici müziği eşliğinde Yunan halk dansları ekibi sahne aldı. Yunan halk dansları grubu göze hoş gelen giysileri ve başarılı sunumları ile belirgin bir ilgi ile izlendi.

Onların ardından Afrika müzik grubu sahneye çağrıldı. Kardeş Afrikalılar kendilerine özgü son derece hareketli dansları, topluca söyledikleri şarkıları ve müziğe apayrı bir canlılık katan enstrümanları ile bir anda ortamı hareketlendirdi. İlgiyle izlendiler, sempati topladılar.

Bir İspanyol kadın emekçi de Pablo Neruda'dan coşkuyla okuduğu bir şiirle festivale katkı yaptı.

Bu kez, Grup Su sahne aldı. Hazırlıklı geldikleri hemen belli oldu. Girişteki potpori ile açılışını yaptıkları dinletileri beğeni ile dinlendi. Hareketli türküler eşliğinde kitleye halay çektirdiler. Başarılı dinletileri alkışlarla karşılandı.

Grup Su'dan sonra dost sanatçı Cemil Koçgün ve ekibi sahne aldı. Cemil Koçgün birbirinden güzel ve dokunaklı Kürtçe, Zazaca ve Türkçe türkülleri ile

her zamanki gibi dinleyicilerden olumlu tepkiler aldı. Başarılı sunumu nedeniyle yoğun alkışlarla uğurlandı.

Ardından sahneye Pinar Aydınlar çıktı. Pinar Aydınlar dinleyicilerle kurduğu sıcak diyalogu, devrimci sınıf mücadelesi ve devrimci değerler üzerinden yaptığı ajitasyonla ortamı canlandırdı, kitleyi coşturdu. Sunumunun en canlı ve coşkulu bölümü ise, katılımcı kitle ile birlikte "Ellerinde Pankartlar" ve "Gayri Dur Durak Yok Yoldaşlar" adlı türkü ve marşları söylediği bölümdü. Pinar Aydınlar dinletisini mücadele alanlarında buluşma çağrısı ile sonlandırdı. Bundan dolayı yoğun alkış topladı.

Festival programına Grup Bajar damga vurdu. Grup Bajar sadece Kürtçe ve Zazaca türkülleri oldukça başarılı sunması ile değil, aralarda dile getirdiği son derece anlamlı sözler ve kendilerine özgü ritmik hareket ve dansları ile tüm dinleyici kitleyi bir anda sahnenin önüne topladı. Belirgin bir heyecan yarattı, coşku yüklü bir atmosferin oluşmasını sağladı. Grubun söylediği hareketli türküler eşliğinde oldukça kalabalık bir kitle durmaksızın halay çekti.

Festival bir Alman müzik grubunun kısa dinletisinin ardından sona erdi.

Sonuç olarak, sağanak yağmur gibi bir talihsizliğe karşın anlamlı katılımı, doyurucu programı ve akışkan sunumu ile taraflı tarafsız herkesin beğenisini kazanan başarılı bir festival gerçekleştirdik. En dikkate değer olan husus da, hatırı sayılır sayıda bir kitlenin, politik bir duruşun ve az çok güçlü bir gönül bağının ifadesi olan bir tutumla alana gelmesi ve kalması idi.

İnsanlık tarihinde kısa bir öykü: Taşköprü

C. El Hayek

İlkel toplumların doğa ile ilişkisi hayatta kalma savaşıydı. Buldukları coğrafyanın özelliklerine göre avlanmak için aletler, barınmak için dayanıksız kısa süreli mekanlar kurmuşlardı. O toplumları anlamak için genelde arkeolojiye başvuruyorduk. İlk insan doğa karşısında daha edilgendir ve faaliyeti yontma, kazma, eritme vb. biçimindedir. Ve bu insanlar birey, aşiret ya da klan olarak ortak bir emek faaliyetinin içindedir. Onlardan geriye kalan her bulgu (taş balta, demir saban, bakır çömlek vb.) tartışmasız ortak bir emeğin ürünüdür.

Sınıflı toplumun doğayla ilişkisi ilk insana göre daha aktif ve tahakkümcüdür. Zira bu toplumlarda artık ilk insanlar gibi kollektif emek yoktur. Ezen ve ezilenler vardır. Uygurlik tarihiyle beraber insanlık kavramı artık sınıfsız toplumlardaki gibi kullanılmayacaktı. İnsan denilince, "Nasıl insan? Hangi insan? Emeğiyle yaşayan mı ya da başkasının emeğiyle yaşayan mı?" soruları günümüze kadar sürecekti. Bu toplumların doğaya müdahale biçimi de bu minvalde şekillenecekti. Her dönemde biçimi ve şiddeti farklı da olsa doğa karşısındaki tahakküm histerisi öz olarak kalacaktı. Bu toplumlar önceki toplumların baltasını, sabanını, çömleğini alıp geliştirdiler ve bizlere kendileriyle ilgili bilgi edinmek için kazılara gerek kalmayacak bir biçimde sağlam devasa yapılar bıraktılar. Kuşkusuz emek sömürsünün dolaysız kanıtları olarak da...

Bunların en veciz örneklerinden biri Adana-Taşköprü'dür. 2000 yıla yakın tarihiyle Taşköprü köleci feodal ve kapitalist sistemin eşsiz bir tanığıdır. Taşköprü sadece bir tarihi eser değildir. Zira Taşköprü hâlâ yaşamın içerisinde ve tarihe tanıklık etmektedir. Bu yönüyle Taşköprü dünyada bilinen kullanıma açık en eski köprüdür. Taşköprü'nün yapımına dair bilinen somut belge ise Adana Arkeoloji Müzesi'nde bulunan Grekçe yazılı bir tablettir. Tablete göre M.S. 384 yılında Roma İmparatoru Hadrian tarafından yaptırıldığı, yapımını ise Mimar

Auxentius'un üstlendiği biliniyor. Söz konusu tablette şu sözler yazılmaktadır:

"Gerçek şu ki Auxentius, bu mucize senin iktidarının sayesinde oldu. Nehrin kış akıntısı üzerinde, demirlerle bağlanan bir temcide, sarsılmaz sütun olarak inşa edildi. Bunun üzerine geniş bir yolu gerdin. Daha önceleri, tecrübesiz olan çok kişinin çeşitli teşebbüsleri olmuştu. Fakat onların girişimleri Tarsus Çayı'nın dalgaları için bile zayıf olmuştur. Sen ise buradaki köprüyü, kemerlerin üzerinde, ebediyet için kurmuşsun. Ve hatta taşkın nehir dahi bununla ünlü valiye itaat ediyor..."

Peki gerçekten sadece Auxentius'un mimari başarısının ürünü müdür Taşköprü? Hemen belirtelim ki Taşköprü'nün yapıldığı dönem köleci toplumun, dolayısıyla Roma İmparatorluğu'nun altın çağını yaşadığı dönemdir. Peki nedir Roma'ya köprüler, saraylar, arenalar, kuleler yaptıran güç? Kudretli imparatorlarla başarılı mimarlar mıdır? Şüphesiz ki hayır. Yanıtı açıktır: köle emeği. Egemen sınıflar her dönem kendi tarihlerini yazdıkları için elbette yukarıda bahsi geçen tabletin üzerinde kölelerden bahsedilmesini bekleyemedik. Toplumsal gerçekçi yazar Bertolt Brecht bir şiirinde bu duruma şöyle de-ğünir:

"Yedi kapılı Teb şehrini kuran kim? Kitaplar yalnız kralların adını yazar. Yoksa kayaları taşıyan krallar mı? Bir de Babil varmış boyuna yıkılan, kim yapmış Babil'i her seferinde? Yapı işçileri hangi evinde oturmuşlar altınlar içinde yüzen Lima'nın? Ne oldular dersin duvarcılar Çin Seddi bitince? Yüce Roma'da zafer anıtı ne kadar çok!

Kimlerdir acaba bu anıtları dikenler?!"

Köprü ilk yapıldığında 310 metre uzunluğunda ve 21 gözlü idi. Yani Taşköprü yüzyıllar boyunca kendisini de yaratan emek sömürsüne 21 gözle bakıp şahitlik etti. Köleci toplumun bağrında feodal toplumun yeşermesi Roma İmparatorluğu'nun sonunu getirmişti. Feodal dönem boyunca Adana ve Taşköprü sırasıyla Bizanslılar, İslam

Kökleri sınıfın bağrında bir fidan...

Bir fidan diktik kardeşlerimle... Büyütmek için eksik etmedik suyunu, güneşini.

Biz eksik etmedikçe suyunu güneşini, baktıkça toprağına, boy verdi fidan. Fidan büyüdü, umut büyüdü. Köküne inelim dedik fidanın. Meğerse sarmış tüm dünyayı; suyunu Yunanistan'da kölelerden almış, bizzat Spartaküs'lerden. Bu fidan umuttur, dallarında güzellikleri taşıyacaktı demiş, Anadolu'da fidanın köklerine dokunan Bedrettin. Su, güneş, toprak istememiş, çünkü yârin yânağından gayri, her şeyi paylaşanların neşesi-kahkahası yetmiş fidana. Sonra Paris barikatlarına uzanmış fidanımızın kökleri. Siper etmiş gövdesini üreticilerin yönetmeye aday oldukları bir kavga-ya. Kavga çetinleşmiş, fidan büyümüş, sertleşmiş, bilgeleşmiş.

1917'de bu sefer Rus proleterleri beslemişler fidanımızın köklerini. Bu

soğukta bu fidan boy vermez diyenler kavganın ateşiyle ısıtmışlar havayı, kırmışlar buzu, açmışlar yolu. Dallarında harikulade yemişler, Rusya'da sosyalizmin gelişini müjdeleyen fidanımız görülmüş, duyulmuş tüm dünyadan. Çin'de, Küba'da ışık olmuş ezilenlere fidanımız, özgürlük sarsın tüm dünyayı diye. Türkiye'de Denizlerden almış suyunu, Mahirce yükselmiş, İbrahimce direnmiş, Nazım'ın başına çınar ağacı olmuş, Yılmaz'ın filmine arkadaşı...

Susuz bırakılmaya çalışılmış fidanımız. "Bu şaşaa bu görkem yeter, her yer karanlık olmalı" diyenler, köklere dokunamayınca, kurusun o zaman demişler. Suyun kesildiği yerde hayat damarlarındaki kanı sunmuş devrimciler Ulucanlar'da. 19 Aralık'ta kanları ile sulamışlar umudun fidanını. Fidan boy vermiş boy verirken de söz vermiş 15'lere, Habip'e, Ümit'e, İsmet'e,

Hatice'ye, Karadağ'a ve daha nicelerine. Gezi'de kendisine balta vurmaya çalışanlara karşı milyonlar çıkmış sokağa. Fidanımız kendini savunanları sarmış bağrına; gölge olmuş Berkin'e, Ethem'e, Abdo'ya, Ali'ye, Medeni'ye, Mehmet'e, Ahmet'e. Greif'te umudun meyveleri açmış bir fabrikada, köklere sınımsız tutunmuş. Metal Fırtına'da olgunlaşmış, sarmış bir uçtan bir uca üreticileri. Kobanê'de, Şengal'de, Filistin'de halklara sarılmış fidanımız.

Fidanımız büyüyor. '87'de almış suyunu yine ve gökyüzüne dikmiş başını. Enginleri fethetmek için çıktık bu yola, ne köklerimiz besleyenlerden ne de gelecek güzel günlerden vazgeçeriz. Fidanımız büyümeli, şimdi herkes ellerindeki feneri yaksın. Çünkü ışık gerekli...

MANISA'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

devri, Selçuklular, Ermeni Krallığı, Mısır Türk Memlûkleri, Ramazanoğulları ve Osmanlılar tarafından ele geçirilmiştir. Taşköprü değişik inanç ve kültürlerden medeniyetlere şahitlik etse de esas şahitliğini hangi uygarlık altında olursa olsun yine emek sömürsü üzerinden yapmıştır. Zira köleci toplumu parçalayan feodal sistem, kölelere yeni bir sömürü sisteminin kapılarını açıyordu.

Yukarıda bahsi geçen bütün bu feodal medeniyetlerin Taşköprü üzerinde ilaveleri ve onarımları vardır. Ama belirtmek gerekir ki ilaveleri ve onarımları yapan, feodal dönemde artı ürün sayesinde gelişen zanaat işçiliğidir. Örneğin köprü üzerinde bulunan, Selçuklu dönemine ait aslan ve ay yıldızlı kabartmalar uzmanlaşan bir işçilik gerektirir. Ayrıca Taşköprü'ye Selçuklu döneminden önce hakim olan Abbasi halifelerinden olan Harun Reşit döneminde ek kısımların yapıldığı bilinmektedir.

Feodal emek sömürsününün Taşköprü ve Adana üzerindeki son izleri son hakim olan Osmanlı'dan kalmıştır. Osmanlı döneminde kayıtlara göre 1713 ve 1847 tarihlerinde köprüye onarımlar yapılmıştır. Kuşkusuz biz sayfalara "onarımlar" ya da "ilaveler" sözüklerini yazarken, egemen sınıfların tarih anlayışından öte, belirtmek istediğimiz, bu onarımların ve ilavelerin esasen o dönemin yine emekçileri tarafından yapıldığıdır. Ayrıca Taşköprü üzerinde belki milyarlarca defa geçilmiştir. Gerek köleci dönemde, gerek feodal dönemde çeşitli milliyetlerden ve inançlardan insanlar geçmiştir. Ama biz biliyoruz ki inanç ve milliyeti ne olursa olsun ayağı prangalanmış köle ve köle sahibi de (belki de insan pazarında satmak üzere ya da satın aldığı köleyle beraber) geçmiştir. Deri çizmeli ağa da geçmiştir,

yırtık çarıklı yoksul köylü de.

Ve en nihayetinde Taşköprü insanlık tarihinin en vahşi ve acımasız dönemi olan kapitalist dönemi de görmüştür. Taşköprü bugüne kadar 21 gözüyle şahitlik etmişti tarihe, lakin acımasız olan kapitalist düzen Taşköprü'nün de 5 gözünü sakat bırakmıştır.**

Yaşar Kemal, Adana üzerinden yeni gelişen kapitalist sistemi Orhan Kemal ile geçirdiği bir günde şöyle tarif eder:

"O gün Adana istasyonuna gittik. Adana istasyonu bir yırtık pırtık insan pazarıdır. Binlerce insan gece gündüz, toprak gibi, o istasyonda kaynaşır durur. İstasyonun önü o zamanlar boştu. Her gün o düzlükte on beş, yirmi köy kalabalığı hasta, sayrı, sıtmalık kaynaşır dururdu. İnsanlıktan çıkmış, kılıktan çıkmış, üstleri başları paramparça binlerce insan... Hayvan hayatından daha aşağı bir durumda... Bir içimlik suya muhtaç insanlar... Orta Anadolu'dan dimdik gelmiş, Çukurova'da hastalanmış, sıtmadan

zangır zangır titreyen insanlar...

"Orhan: "'Bak' dedi, 'şair arkadaş, bunlardan yana mıyız, Temir ağadan yana mı?'"

Orhan Kemal *Bereketli Topraklar Üzerinde* adlı romanında, Taşköprü'yü, yoksul ırgatların tarlalardan şehir merkezine, Adana'nın sığağında, yırtık pırtık elbiseleriyle toz içinde onlarca saat yürüdükten sonra haftalıklarını almak için gelip konakladıkları yerdir, diye anlatır. Kimisi Taşköprü'nün etrafında açlıktan bayılmış, kimisi sıtmadan ölmüştür. Tanık yine Taşköprü'dür. Taşköprü'nün genişliği bu dönem 2 fayton gececek kadardır. Bu faytoncuları ise Yılmaz Güney'in *Umut* filminde izliyoruz. Güney, Arabacı Cabbar tiplmesiyle faytoncuların yoksulluklarını ve umutsuzluklarını canlandırmıştır. Yine Orhan Kemal *Vukuat Var* adlı kitabında Seyhan Nehri etrafında çırpır ve tekstil fabrikalarını, akşam vardiyası çıkışı işçilerin yorgun argın Taşköprü üzerinden geçişini tasvir eder. Taşköprü

Seyhan'la Yüreğir'i birbirine bağlamaz sadece. Yokluk yoksulluk içinde Taşköprü etrafında yevmiye işi bekleyen ırgatların Arapça, Kürtçe, Türkçe sesleri birbirine karışır. Yoksulluk kardeşliktir burada. Kardeşliğe köprü olmuştur yine Taşköprü.

Taşköprü geriye kalan 16 gözüyle tarihe şahitlik etmeye devam ediyor. Köle sahibini de gördü köleyi de. Ağayı da gördü köylüyü de. Patronu da gördü işçiyi de... Yani Taşköprü, tarihteki iki kampa her daim şahitlik etmiştir, etmeye de devam ediyor. Şayet ezenler kampında iseniz Taşköprü'nün yanındaki Hilton Oteli'nde Taşköprü manzaralı bir oda kiralayabilir ve Taşköprü'yü yüksekten izleyebilirsiniz. Diğer taraftan ekmeğinizi emeğiyle kazanan ezilenler kampındaysanız Taşköprü'yü adımlayıp aynı otelin manzarasından geçer ve fabrika servisine doğru gidirsiniz.

Taşköprü geçmişten günümüze uzanan bir köprüdür. Ama tarih halen de adımlanmaya devam ettiği için Taşköprü geleceğe de uzanmaktadır. Belki insanın insan tarafından sömürülmediği bir yaşamda Taşköprü'nün sakatlanmış 5 gözü de iyileştirilerek, mutlu bir yaşam 21 gözüyle yeniden bakabilecektir. Zira Taşköprü emeğin ürünüdür ve insan emekle insanlaştığı için Taşköprü de insanlığın ortak mirasıdır.

* Bertolt Brecht, *Okumuş Bir İşçi Soruyor*

** Nehir kıyılarının düzenlenmesi sırasında iki tarafın da sahiline dolgu yapılması nedeniyle, baş tarafları toprak altında bırakılan köprü kısalmıştır.

Kaynaklar:

- 1) *Politik Ekonomi Ders Kitabı*, SSCB Ekonomi Enstitüsü Bilimler Akademisi
- 2) *Adana, Nehrin Tacı*, Tevfik Taş

Kıdem tazminatının kaldırılmak istendiği şu günlerde, 15-16 Haziran ruhunu tekrar aramaktayız. Elbette işçi sınıfı, o günkü örgütlülüğe hakim olmasa da bugün yine mücadeleye sahnesine çıkacağı günü beklemektedir. Kimse kolayından kıdem tazminatının kaldırılmayacağını biliyor. Egemenler, sınıfın geri durumuna ve dağınıklığına rağmen hala tam manasıyla gaspa cesaret edememekteler. Çünkü bu saldırının öfke patlamasına sebep olmasından, işçi sınıfının tüm ağırlığını hissettirmesinden korkuyorlar.

15-16 Haziran Direnişi sınıfın geniş kesimlerince de bilinmeli, tarihimizden dersler çıkarmalıyız. O gün olduğu gibi bugün de sendikal bürokrasinin ne kadar uğursuz rol oynadığını görüyoruz. Mücadele etmek isteyen işçi ve emekçileri sürekli pasifize ettiğini biliyoruz.

İşte bu şanlı direnişi anarken "Zengin Mutfağı" filminden bahsetmemek olmaz. 1988 yılında çekilen filmde önce metnini Vasıf Öngören'in yazdığı tiyatro oyunu yıllarca sahnelendi, sahnelenme-

"Zengin Mutfağı"

ye devam ediyor. Her ne kadar orta sınıf katmanlar izlese de işçi sınıfı yol göstermeye devam ediyor.

Filme geri dönecek olursak; Şener Şen, Nilüfer Açıkalın, Mustafa Alabora'nın oynadığı filmde, zengin bir köşkte oturan yoksul bir aşçının çelişkileri, gelgitleri, iç sorgulamaları tüm açıklığıyla anlatılıyor. Köşkün sahibi her gün ayrı bir yemek yerken, aşçısı ise o ye-

mekleri rüyasında görmektedir. Ev sahibi aynı zamanda fabrikatördür. İşçilerin sendikalaşmasından ait olduğu sınıfın tavrı gereği son derece rahatsızdır. Sınıf mücadelesi yükselirken, aşçımız da bir türlü hangi sınıfa ait olduğunu anlayamamaktadır. Ama yanına gidip gelen işçi arkadaşı, aşçıya ikinci sınıf insan muamelesi gördüğünü hatırlatmaktadır.

Tüm bunlar olurken aşçımızın yanındaki yardımcı kız da kötü giden bir şeylerin olduğunu fark etmeye başlamıştır. Zira öncesinde düğün telaşından dolayı gözlerini gerçek dünyaya kapamıştır. Ama sonra sömürücü fabrikatör, grevdeki işçilerin direnişini kırmak için aşçının saf ve temiz yardımcısının nişanlısını yanına çeker, kirli oyunlarına alet eder.

İşte bundan sonrası tam zıtlıktır. Aşçımız sınıf çelişkilerini kavramaya başlarken, genç delikanlı ise faşizme dümeni kırar. Ne de olsa memlekette 'vatan hainleri' vardır. Başları mutlaka ezilmedir. Ama işçi sınıfımız, üzerinde tulumuyla ayağa kalktığında, güzel memleketi ilk terk edenler patronlar olur. Filmdeki patron da direniş olduğunda fabrikasından yurt dışına kaçıp gitmiştir.

Film ve tiyatro oyunu kişisel çıkarların ve çelişkilerin nasıl paramparça olabileceğini, önyargıların nasıl aşılabileceğini, en önemlisi de sınıf çelişkilerini, yaşayanların gözünden çok güzel özetlemektedir.

M. GÜZEL

OHAL kaldırılınsın, KHK'lar iptal edilsin...

**Nuriye ve Semih serbest bırakılınsın,
talepleri kabul edilsin!**

